



SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

11. BŘEZNA 2012

Z obsahu:

Katedra svatého Petra apoštola

Homilie Benedikta XVI.
o svátku Stolce svatého
Petra 19. února 2012

- strana 2 -

Nejsvětější Panna Maria

- Matka kněží

Katolický kněz stojí
ve zvláštním vztahu
k Panně Marii,
Matce věčného Velekněze
Ježíše Krista

- strana 4 -

Král nebes

a jeho poselkyně

K 600. výročí narození
francouzské národní
světkyně Jany z Arku

- strana 7 -

Chvála svaté panny

Byla poslušná až k smrti,
k smrti na hranici

- strana 8 -

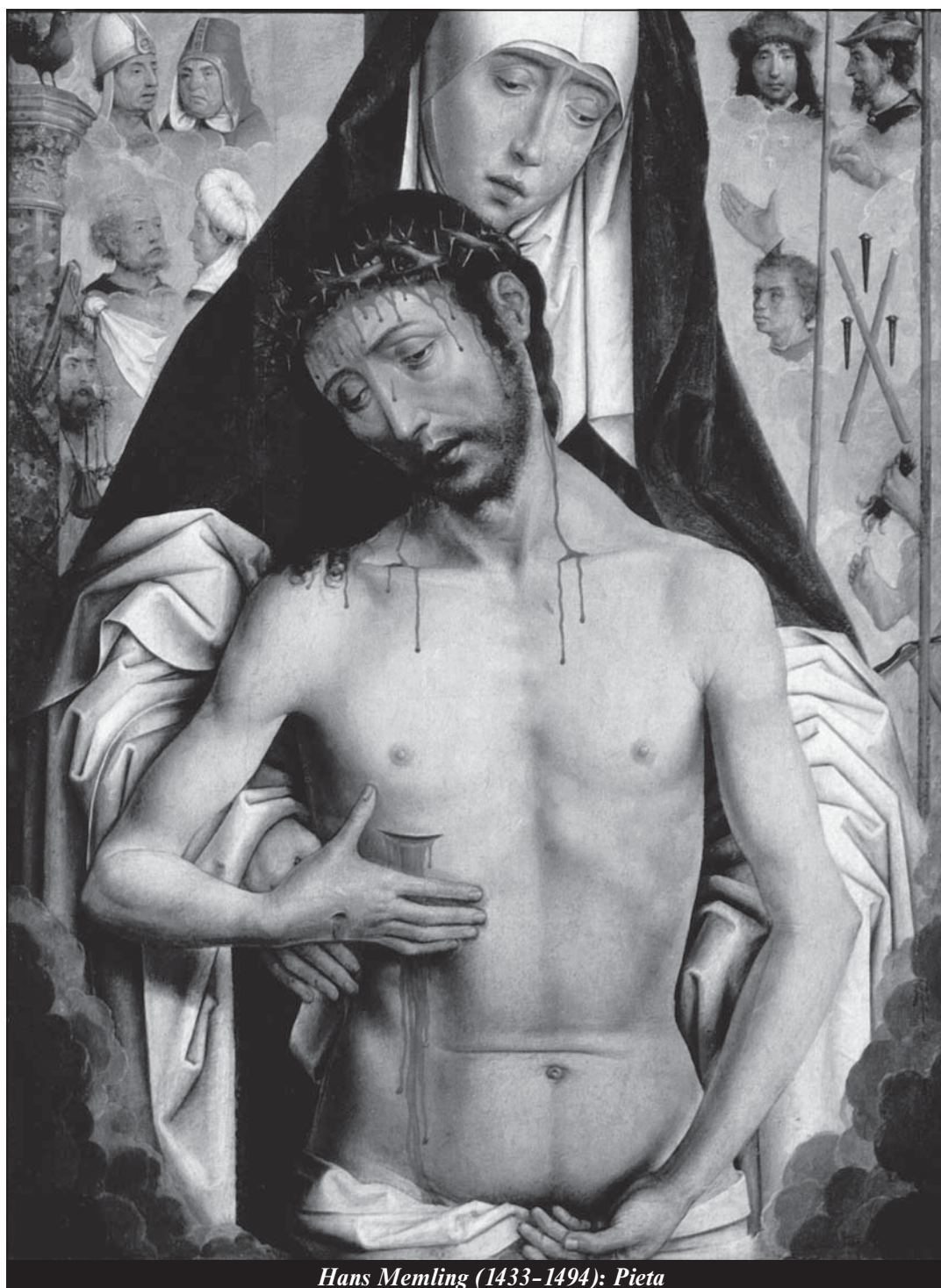
Svatý Alois Scrosoppi

- strana 10 -

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi
Michelinimu (32)

- strana 12 -



Hans Memling (1433-1494): Pieta

Editorial

Svou lásku k jeruzalémskému chrámu jako domu svého Otce dal Boží Syn jasně najevo již jako dítě. Když pak dospěl, navštěvoval tento chrám, kázal v něm a nesnášel, aby sloužil k jiným účelům než k oslavě Otce. Ale když nadešel čas, kdy všichni starozákonní bohoslužbu měla nahradit oběť Nového a věčného zákona, předpověděl neodvratný konec Šalomounova chrámu. Znamením a symbolem tohoto konce se stalo samovolné roztržení chrámové opony ve chvíli Ježíšovy smrti.

Pro Božího Syna, který – jak slíbil – přebývá mezi námi po všechny dny až do skonání světa, byly pak zbudovány tisíce chrámů, které se staly také trvalým památkem víry a zbožnosti té které doby. Především středověké katedrály se staly monumentem vrcholného vypětí lidského ducha, který v nich vytvořil díla v dnešní době neproveditelná. Tyčí se jako obrazy nebeského Jeruzaléma a dávají věřícím prožívat Boží blízkost a velikost i svou vlastní malost a potřebu očistění a jsou pramenem nejvzácnějších milostí a darů. V těchto chrámech se objímá země s nebem. Všechno je na nich propracováno do nejmenších podrobností. Každý kámen, každý detail i monumentální výjevy portálů a galerií jsou mistrovským zhmotněním víry a úcty a současně kameným katechismem s grandiózními ilustracemi skvostných vitráží. Člověk vstupoval do chrámu, aby se ocitl ve společnosti andělů a svatých, povznesl k nebi a utonul v Bohu. Posvátnou atmosféru tohoto posvěceného prostředí prožívá v katedrále i nevěřící návštěvník. Typická pro tyto chrámy byla jejich délka. Tyto prostory nesloužily ke shromáždění lidí, kteří se chtějí setkat především sami se sebou, věřící se tu neuzavírali do kruhu a do sebe, ale v čele s knězem – obětníkem jako Boží lid kráčeli vstříc k Pánu zářícímu jako vycházející slunce,

které nezná západu. Posledním příkladem nesmrtelného vzepětí člověka k Bohu v prostředí zkamenělé modlitby je Gaudiho chrám Svaté rodiny v Barceloně (viz Světlo 47/2010, 24/2011).

Chrámů postavených v posledních desetiletích budou také památníky panující spirituality. Ale i návštěvníkovi, který žije mimo církve a neví, co je to „Novus ordo“, je při jejich návštěvě nápadné, že v těchto kultovních prostorách jako by platil jiný řád, než v oněch svatyních, které byly po staletí duchovním centrem a kulturní chloubou svých měst. Někdy si dokonce ani nebude jist, zda si nezmýlil chrám s nádražím nebo sněmovnou. Odráží se to i na chování věřících, z něhož nezaujatý pozorovatel nutně usoudí, že se přicházejí setkat ani ne tak se svým Bohem, jako spíše mezi sebou. Jako by ani nechtěli navazovat na to, čím duchovně žila minulá staletí. Dokonce nejednou nešetřili ani mnohé vzácné staleté chrámy a zcela necitlivě zasáhli do jejich neporušitelného a posvátného celku, který jako projev i nástroj hluboké víry s velkou láskou vytvořili a zanechali zbožní předkové. Došlo i k absurdním situacím, že nevěřící památkář marně chránil sakrální artefakty před věřícími, kteří pro ně ztratili úctu i pochopení. Snad nikde se ona reálná „diskontinuita“ neprojevuje tak výrazně a nesmazatelně jako na tváři mnoha chrámů.

Když poutníci zblízka i zdáli vstoupili poprvé do honosné novostavby v San Giovanni Rotondo, vybudované nad hrobem chudého svatého frátera Otce Pia, byli překvapeni skutečností, že se tu nesetkávají ani se symboly své víry. Místo oltáře měli před sebou převrácenou pyramidu zapíchnutou špicí do tří stupňů, nad ní visela karikatura kříže složeného ze samých hrotů a tesáků. Lavice umístěné ve velkém prostoru vůbec nepředpokládaly, že zde ně-

Dokončení na str. 6

Katedra svatého Petra apoštola

Homilie Benedikta XVI. o svátku Stolce svatého Petra 19. února 2012

Páni kardinálové, vážení bratři v biskupské a kněžské službě, draží bratři a sestry! O svátku Stolce svatého Petra apoštola máme to potěšení shromáždit se kolem oltáře Páně s novými kardinály, které jsem včera přidružil ke kardinálskému sboru. Především jim patří můj srdečný pozdrav. (...)

V druhém čtení, které před chvílí zaznělo, vyzývá apoštol Petr „duchovní představené“ církve, aby byli horlivými a starostlivými pastýři Kristova stáda (srov. 1 Petr 5,1–2). Tato slova se obracejí především k vám, draží a ctihodní bratři, kteří již máte mnoho zásluh za Boží lid pro své velkodušné a moudré dílo vykonávané v pastorační službě ve svěřených diecézích, nebo v řízení dikasterií římské kurie, či v církevní službě bádání a výuky. Nová hodnost, která vám byla udělena, chce vyjádřit ocenění za vaši věrnou práci na vinici Páně, poctit společenství a národy, ze kterých pocházíte a které v církvi důstojně reprezentujete, a svěřit vám nové, ještě důležitější církevní odpovědnosti a konečně požádat vás o dovršení vaší disponibility pro Krista a celé křesťanské společenství. Tato připravenost ke službě evangelium je pevně založena na jistotě víry. Víme totiž, že Bůh je věrný svým slibům, a očekáváme s nadějí uskutečnění těchto slov apoštola Petra: *Až pak se objeví nejvyšší pastýř, dostanete nehybnou věnec slávy.* (1 Petr 5,4)

Úryvek z dnešního evangelia představuje Petra, jak pod vlivem božské inspirace vyjadřuje vlastní pevnou víru v Ježíše, Božího Syna a slíbeného Mesiáše. V odpovědi na toto ryzí vyznání

víry, které Petr učinil také jménem ostatních apoštolů, zjevuje Kristus poslání, které mu chce svěřit, totiž být „skálou“, viditelným základem, na kterém je postavena duchovní budova církve (srov. Mt 16,16–19). Takové jmenování „skálou“ se nevztahuje k charakteru osoby, ale je možno ji chápat jen z hlubšího aspektu tajemství: skrze pověření, které mu Ježíš svěřuje, stane se Šimon Petr tím, co mu není dáno skrze „tělo a krev“. Exegeta Joachim Jeremias poukázal na to, že v pozadí tohoto výroku je přítomná symbolická řeč o „svatě skále“. Může nám v tom pomoci rabínský text, ve kterém se praví: „Hospodin řekl: »Jak mohu stvořit svět, když povstávájí tito neznabozi a stavějí se proti mně?« Ale když Bůh viděl, že se má narodit Abrahám, řekl: »Hle, našel jsem skálu, na které mohu zřídít a postavit svět.« Proto nazval Abraháma skálou.“ Odvolává se na to prorok Izaiáš, když říká lidu: *Hleďte na skálu, z níž jste vytesáni... na Abraháma, vašeho otce.* (51,1–2) Abrahám, otec věřících, se díky své víře jeví jako skála, která drží stvoření. Šimon, který první vyznal Ježíše jako Krista a stal se prvním svědkem zmrtvýchvstání, nyní se svou obnovenou vírou stává skálou, která se staví proti ničivým silám zla.

Draží bratři a sestry! Tato epizoda z evangelia, kterou jsme slyšeli, má další a výmluvnější výklad ve velmi známém uměleckém prvku, který bohatě zkrášluje tuto vatikánskou baziliku: na oltáři Katedry. Když projdeme ústřední lodí a přejdeme příčnou lodí, ocitáme se v apsidě a nacházíme se před obrovským bronzovým trůnem podepřeným

Dokončení na str. 11

Přidruží se k hloučku učedníků, kteří s Pánem stoupají vzhůru do chrámu. Je to skutečný výstup z hluboce položené proláčky do horských výšin. Putovat k Bohu znamená zbavit se přizemnosti a jejích pout, aby se duše mohla povznést až k Božimu příbytku. Ježíš vystupoval toužebně k Otcově svatyni již jako dítě, protože chtěl být *v tom, co je jeho Otce*⁽¹⁾.

Chrámové nádvoří však pramálo připomíná posvátné místo. Křik prodavačů a ryk dobytka i jeho výkaly svědčí snad o tržišti, nikoliv však o Božím příbytku. Vychytrali ziskuchtivci si udělali ze služby poutníkům výnosný obchod. Není to hanebné, zneužívající posvátné místo a zbožnost příchozích jen ke svému obohacení?

Při takovém pohledu naplňuje Pána smutek a spravedlivé rozhořčení. Z místa, odkud se má vznášet modlitba chvály a díky, se stalo přímo *lupičské doupe*⁽²⁾. Ježíš, který zná srdce člověka, ví, kdy postačí dobré slovo a kdy je naopak třeba vystoupit s nekompromisní rozhodností. Ačkoliv tu stojí sám proti celému zástupu, nikdo se neodvažuje odporovat jeho majestátu. Skloň se pokorně před jeho vznešeností. S bezcitnou zpupností a hamizností lakomců nemá slitování ani dobrotivý Pán, který má *tiché a pokorné srdce*⁽³⁾.

Bojovat proti zlořádům je však nevděčný úkol. Pánovo nesmlouvavé úsilí očistit Boží dům ode všech nepřístojností nenachází pochopení ani u těch, kteří by především sami ze své profese měli dbát o důstojnost těchto míst. Oni však rychle přivykli této nepřístojnosti, protože sami mají na zřeteli spíše nezanedbatelný zisk než Boží přítomnost. Jsou si dobře vědomi, že Pánův hněv platí i těm, kteří více dbají o svůj prospěch než o slávu Boha a jeho svatého příbytku. Protože nemají, co by řekli na svou obhajobu, pokusí se ohradit alespoň tak, že zpochybní Ježíšovo právo zasahovat takovým způsobem v jeruzalémském chrámě.

Nepoznáváš v jejich postoji sám sebe? Neohrazuješ se i proti oprávněným upozorněním a výtkám podobně jako oni: „Kdo ti dal právo...? Jak se odvažuješ...?“ Neměl by ses ptát spíše sám sebe: Kdo mi dal právo počínat si nevhodně a nedůstojně? Jak se odvažují dávat druhým pohoršení? Čím vyšší je tvé postavení, tím více musíš dbát, abys byl světlem, které svítí, a i kdyby ti nastavil zrcadlo ten nejposlednější z posledních, nezlob se na něho ani na zrcadlo, ale sám na sebe a svou skutečnou podobu a pokorně si přiznej, že nejsi takový, jak si namlouváš, a tím méně takový, jak to od tebe právem očeká-

Znesvěcení chrámu

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Strávila mě horlivost pro tvůj dům.

vá tvůj Pán. Přijmi každou nepříjemnou výtku, jako by to bylo poslední varování před okamžikem, kdy sám staneš tváří v tvář Synu člověka, který má milosrdné srdce, ale umí si také splést z provazů důtky.

Ježíš tu ovšem vystupuje z titulu té nejvyšší autority. Neřekl snad před chvílí výslovně, že zjednáva pořádek *v domě svého Otce*? Kdo má větší právo a povinnost hájit Boží čest než jeho Syn? Nedostatek úcty k Božimu chrámu a k Božimu Synu má společného jmenovatele. Těm, kteří se tu dnes cítí tak pohoršení jeho počínáním, podá zanedlouho nejvýmluvnější důkaz o své nezpochybnitelné autoritě. Stane se tak právě tehdy, až se jim bude zdát, že svého nepohodlného karatele definitivně umlčeli tím, že *zbořil jeho chrám*. On právě tento zbořený chrám sám *ve třech dnech opět postaví*.

Židé však pro svou domýšlivost nejsou schopni proniknout k podstatě Ježíšovy výpovědi, která se jim proto na první pohled jeví takřka směšná. Jak daleko může být od pravdy ten, kdo si je tak jist sám sebou! Jak malicherná je každá lidská jistota proti Boží moudrosti! Přijíme Ježíšova slova nikoliv proto, že odpovídají tvému názoru a tvým představám, ale proto, že jsou to slova samého Boha, i když máš daleko k jejich plnému pochopení.

Až těmto Ježíšovým odpůrcům podají strážci hrobu osobně svědectví o Pánově zmrtvýchvstání, udělají všechno pro to, aby se o tomto neotřesitelném dokladu Ježíšovy božské autority nikdo nedověděl. Podobně si počínají dnes ti, kteří jsou tak pyšní, že odmítají přijmout za svého Pána i Božího Syna. Co může být bláhovějšího?

Když tvůj Spasitel hovoří o *chrámu* svého těla, připomíná ti, že Boží dům nestojí pouze na Siónu. Také tvé tělo má být příbytkem, ve kterém chce přebývat Bůh.

Když ho dnes vidíš, s jakou horlivostí čistí chrám z kamene, který se za několik málo desetiletí změní v hromadu trosek, o co více mu záleží na živém chrámě, který si v tobě posvětil Duchem Svatým? Nezabýdly se i v něm nešvary a zlořády, které znesvěcují a znečišťují Boží příbytek? Aby se tvé nitro nepodobalo chrámovému

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 20,1-17

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Neuděláš si modlu, totiž žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Stáhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé přikazy. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako svatý. Cti svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti svému bližnímu. Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

2. čtení – 1 Kor 1,22-25

Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kázeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni,

Dokončení na str. 5

nádvoří, kam vstoupila chamtivost a nečistota, pros Pána, aby se stejnou rozhodností vyčistil i chrám tvého srdce a pomohl ti proměnit ho na dům trvalé modlitby.

I tvoje rodina a tvůj domov mají být chrámem, kde se vzdává chvála Nejvyššímu. Postarej se, aby se odtud vznášela k Bohu modlitba a přinášely oběti. Jak mnoho se může změnit k lepšímu, když si budete co nejčastěji společně připomínat, že Bůh přebývá spolu s vámi, když všechno, co myslíte, mluvíte a konáte, budete konat před jeho svatou tváří.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 2,49; ⁽²⁾ Mt 21,13; ⁽³⁾ Mt 11,29

Nejsvětější Panna Maria – Matka kněží

Katolický kněz stojí ve zvláštním vztahu k Panně Marii, Matce věčného Velekněze Ježíše Krista. Její postava ho přitahuje, vstupuje do jeho každodenního kněžského života. Maria je nevyhnutelná osa kněžství. – Jak s tím má kněz zacházet? Kým je pro Marii? Kým musí být pro Marii? Jaký vztah k Ježíšově Matce potřebuje pro svůj kněžský život? Tento článek se pokouší vysvětlit tyto otázky ve vztahu k velkému dílu spásy. Ke spolupráci na tomto díle je zvláštním způsobem povolána jak Maria, tak kněz. Abychom tento vztah pochopili, musíme si nejdříve ujasnit kněžství Krista a Církve a v dalším kroku podstatnou vazbu Panny Marie ke kněžství jejího Syna. Kéž Matka věčného Velekněze a Prostřednice všech milostí požehná tomuto úsilí, aby přineslo ovoce pro kněžské duše.

Co vnáší světlo do našeho problému?

Především musíme poukázat na nedostatečné pojetí života víry. Tyto úvahy o Marii a katolickém kněžství nestaví do popředí zážitky a zkušenost, ale nauku, nikoliv city, ale učení. Pramenem, z něhož se sytí katolická víra, je božské zjevení, které přichází a vstupuje do lidstva zvenčí, ve Starém zákoně skrze patriarchy a proroky, v Novém zákoně skrze Ježíše Krista a apoštoly. Proto nepatří katolická víra do oblasti sentimentality a nejde o to, ono božské nějak prožít nebo zažít. Jde spíše o to, aby byl rozum osvěcen nadpřirozeným zjevením. Nadpřirozená ctnost víry má své sídlo v intelektu. Charismatické snahy o silné citové prožitky jdou chybným směrem, kterému se musí vyhýbat především kněz. Nejvyšší lidská oblast člověka, jeho duch, touží po duchovním sjednocení s věčnou pravdou, která je Osobou a má jméno Ježíš Kristus. V tomto smyslu píše svatý Pavel: *Všechno považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Krista Ježíše, svého Pána. Pro něj jsem se všechno zřekl a považuji to za bezcenný brak.* (Flp 3,8)

Čerpejme proto z pokladu nauky Kristovy a jeho Církve pokrm, který naše víra potřebuje. Skloňme svůj rozum pokorně před světlem zjevení a prosme našeho Pána Ježíše Krista, aby nám dal poznat něco z věčných pravd jako skrze zrcadlo, protože v tomto životě ještě nevidíme tvář

řít v tvář. Jen tato duchovní strava může živit naši víru.

Katolické kněžství – účast na kněžství Ježíše Krista

Večer po svém zmrtvýchvstání mluvil Pán Ježíš Kristus k apoštolům, kteří se uchýlili do večera: *„Jako Otec poslal mě, i já posílám vás.“* Těmito slovy uzavírá modlitbu, kterou přednášel Otci před třemi dny na stejném místě. V přítomnosti svých apoštolů, kterým nejdříve slovy *„To činite na mou památku“* předal kněžskou moc, modlí se nad apoštoly: *„Povševt je v pravdě. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa.“* Kristus jako Boží vyslanec vytváří paralelu mezi dvojím posláním: prvním posláním, v jehož moci poslal Otec do světa Jeho, aby vykoupil lidi, a druhým posláním, skrze které On posílá své apoštoly a s nimi také všechny jejich nástupce v moci a pravomoci svěcení.

Mluvit o paralele není vlastně zcela korektní. Paralely se nikdy nesetkávají, každá linie běží samostatně a nikdy se druhé nedotkne. Lidem předané kněžství však nesmí jít po žádné jiné cestě

než po cestě kněžství Bohočlověka. Kněžství Ježíše Krista a Církve leží ve stejné linii, která vychází z Trojice, v čase se noří do hierarchie Církve a probíhá až do konce časů. Skrze kněžství se na Boží lid vylévají milosti, aby ho přivedly do nebe.

Kněžství Ježíše Krista a katolické kněžství jsou jedno. Kněžství Církve je Bohem chtěné pokračování kněžství Ježíše Krista. Kněžství Nového zákona je svou podstatou účastí na kněžství Syna člověka. Mají totiž stejný původ a stejný cíl: Jako Otec poslal mě, i já posílám vás. Obě mají původ ve věčném Bohu. Obě směřují k tomu, ztracené lidi znovu přivést ke spáse.

Jednota obou posláních je zřejmá i z jiných aspektů. Svatý Tomáš Akvinský uvádí dva z nich, když komentuje tato Ježíšova slova z Janova evangelia: *„Jako Otec, který mě miluje, mě posílá do světa, abych snášel utrpení pro spásu věřících, tak posílám i já vás, které miluji, abyste v mém jménu snášeli soužení.“* (Komentář k Janovu evangelium, 20. kap.)

Obě posláních, posláních Ježíše a posláních kněze mají stejný motiv a bezprostředně stejný před-

mět. – Stejný motiv – v obou případech je to láska k vyslaným: Otec miluje Syna a posílá ho do světa, a tak posílá i Kristus ty, které miluje – apoštoly. A stejný je i předmět: Neboť tak, jak je Syn poslán, aby snášel utrpení, tak posílá také apoštoly, aby snášeli soužení. Katolický kněz je muž oběti. Je to něco jako „povinnost z povolání“ kněze, mít účast na utrpení Krista: „Není žák nad učitele. Žák musí být spokojen, když bude jako učitel.“ (Mt 10,24) A přece je silou svého kněžského charakteru určitým způsobem postaven Pánu naroveň jakožto „druhý Kristus“, ale v plné závislosti na něm. Kněžství nahrazuje jeho osobu a celý život kráčí ve šlépějích toho, který vystoupil z Otcovy věčnosti a přišel na svět, aby přivedl lidstvo vzhůru do Otcovy věčnosti. Kněz tedy už nepatří sobě, je „druhý“ Kristus – jiný Kristus. Tak jsou obě posláních v principu jen dva způsoby bytí jediného posláních.

Matka věčného Velekněze

Obraťme pozornost na onu lidskou bytost, která byla do těchto posláních od Boha jedinečným způsobem vtažena: na Pannu Marii. Zvláštní Mariino postavení v prvním posláních se odráží i v druhém posláních (kněze): *„Jako Otec poslal mne, i já posílám vás.“*

Božské rozhodnutí dát padlým lidem druhou šanci skrze krvavou oběť života jedné božské Osoby předpokládá, že tato božská Osoba se stane člověkem. Bez ženy by však byl vstup Boha mezi lidský rod – do potomstva Adamova – neuskutečnitelný. Neboť Vykupitel, jehož lidskou přirozenost by Bůh sám bezprostředně stvořil, by byl sice člověkem, ale nebyl by z našeho rodu. Byl by to jiný Adam, ale nikoliv nový Adam. Když se měl Bůh vtělením stát naším bratrem, potřeboval nutně lidskou matku, musel se narodit z ženy a obléci konkrétní lidství.

ŽENATÍ KNĚŽÍ NEJSOU LÉK NA VŠECHNO

Kněží byzantského ritu se brání proti tomu, aby jejich tradice byla zneužívána v kontroverzích o celibát v římské církvi. Podle nich krize povolání vyplývá z krize víry. I ve východní tradici je celibát uznáván, vysoce oceňován a praktikován. Těmto kněžím se velice nelíbí odmítání autority, které se rozmohlo na Západě. Hovoří o tom v prohlášení, které podepsalo 31 kněží byzantského ritu ve Vídni.

Kath-net

K tomuto svatému úřadu nemohla být připuštěna jakákoliv „švadlena“. Plod tohoto božského zasnoubení mezi „moci Nejvyššího“ a zástupkyní z lidských dětí muselo mít nekonečnou důstojnost odpovídající Božím Synu, který je „podoba neviditelného Boha, prvorozený všeho tvorstva“.

Kde jinde měla Boží prozřetelnost důvod všechno pečlivě připravit? Aby božský pařezek prvního poslání vstoupil do času, aniž by se uchýlil, musel protékat čirým, průzračným diamantem. Tímto mistrovsky vybroušeným drahokamem, který neposkvrní Boží Slovo, nýbrž je pouze oděje lidskou přirozeností, aby mohlo vstoupit do času, je nejsvětější Panna Maria.

Panně Marii z Nazareta bylo přiděleno obzvláště významné poslání ve věčném Božím plánu. Skrze její mimořádné privilegium, které bylo uděleno jedině jí, skrze neposkvrněné početí, stala se pro Boží světlo bezvadným prizmatem, které je ani v nejmenším neporušilo. Učinila toto Boží světlo pro nás viditelným jakožto „pravé světlo, které osvěcuje každého člověka přicházejícího na tento svět“.

Mariino místo v poslání Slova

Četné Mariiny jedinečné přednosti mají svůj základ v Božím rozhodnutí, aby se Slovo stalo člověkem.

Abychom tedy pochopili, co znamená Maria pro kněze, musíme se zamyslet nad jejím vztahem k poslání Božího Slova: musíme se na Marii dívat tak, jak ji od věčnosti vidí Bůh, jinými slovy, musíme rozjímat o jejím vyvolení. Vyložit Mariino vyvolení znamená poznat místo, jaké má v Božím plánu, vyjasnit cíl, ke kterému směřuje, a pojmenovat roli, jakou hraje v božských záměrech se světem v souvislosti se Synem, vtěleným Slovem.

Stejně smýšlí Pius IX., když učí, že Bůh již od počátku přede vším časem vyvolil pro své

ho jednorozeného Syna Matku a rozhodl, že se narodí jako člověk, až přijde plnost času.

K tomu poznamenává Paul Philippe: „Tak je Mariino předurčení k božskému mateřství neoddělitelné od předurčení Krista. Božský úrdek vtělení neurčoval Krista jen k tomu, aby se stal člověkem, ale také k tomu, aby přijal tělo z Marie.“ V tom spočívá její nejvyšší důstojnost. Proto zaujímá v plánu Prozřetelnosti jedinečné postavení. Její božské mateřství není náhodnou životní okolností, nýbrž je podstatou jejího bytí, základem milosti a její svatosti, která jí byla darována Bohem.

Jinými slovy – tím, že Bůh rozhodl vzhledem k vykoupění člověka o vtělení Slova, rozhodl také o Marii, aby byla Matkou Vykupitele a aby k tomu obdržela určité přednosti v řádu milosti. Tak je Maria spojena s posláním Slova v čase: její bytost, její přirozené i nadpřirozené vlastnosti, její vybavení milostmi a její jednání muselo odpovídat Matce Spasitele.

Dvě ústřední, nade vše vynikající tajemství nového Božího plánu – po Adamově pádu – vtělení a vykoupění, vyžadují od Panny Marie jedinečnou účast na díle vykoupění jejího Syna. Je spojena skrz naskrz svou vnitřní bytostí i vnějším konáním s vykupitelským dílem Krista, svého Syna. Panna Maria je jako Matka Vykupitele také *Spoluvykupitelkou*: zatímco plod jejího čistého těla visel na kříži, zatímco Syn dokonával oběť svého života, stála Maria pod křížem nikoliv jako otrešený divák. Ona obdržela milost dát souhlas k oběti svého Syna. Celá její bytost, její duch a vůle se sjednotily s kněžským úkolem Krista, a to tak vřele, že svatý Jan Eudes mohl říct, že obě Srdce, Ježíšovo i Mariino, byla duchovně přetavena do jednoho jediného Srdce. Maria sice neměla svátostnou účast na kněžském konání svého Syna – to bylo metafyzicky nemožné – byla však při oběti na kříži nejintimnějším způsobem spojena s věčným Veleknězem, svým Synem,

a přinesla tuto oběť spolu s ním v dokonalé závislosti a podřízenosti Jemu, takže jí právem patří titul *Spoluvykupitelka* (srov. Pius X., encyklika *Ad diem illum*).

Když se Boží prozřetelnosti zalíbilo vtáhnout Marii do plánu spásy a učinit konání věčného Velekněze v této míře závislé na ní, takže i ona se tak podílí na získání milosti pro vykoupění lidstva, pak nabývá katolické kněžství také provždy mariánský ráz.

Viděli jsme již, že katolický kněz jako vyslanec Ježíše Krista je plně závislým na věčném Veleknězi. Když věčné Slovo chtělo své kněžství učinit závislé na Marii, musí si i katolický kněz být nutně vědom své určité závislosti na nejsvětější Panně. Maria je celou svou bytostí spojena s příchodem Slova do času a s obětním jednáním věčného Velekněze. Stejně tak pokračování jeho kněžství po všechny časy je spojeno s konkrétním sdílením milostí vykoupění. Ona je Matkou kněží, je Prostřednicí všech milostí.

„*Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.*“ Dvě výpovědi obsažené ve výroku Spasitele, na jedné straně adresované Otci při Poslední večeři (Jan 17,18), na druhé straně večer po zmrtychvstání adresované apoštolům (Jan 20,21), tvoří rámec jiného slova, které Ježíš pronesl v čase – pod křížem – a které zjevuje Mariinu úlohu a vztah k druhému poslání, ke katolickému kněžství. Z obětního oltáře svého kněžství a v přítomnosti jediného kněze, který ho následoval až pod kříž, svatého Jana, řekl Ježíš své Matce: *Ženo, to je tvůj syn* a knězi: *To je tvá matka*. Zde jasně stanovil vztah, v jakém stojí jeho panenská Matka a jím ustanovené kněžství: **Čím je Maria pro Ježíše, tím je také pro katolické kněze.**

Kirchliche Umschau 5/2011

Překlad -lš-

LITURGICKÁ ČTENÍ – dokončení ze str. 3

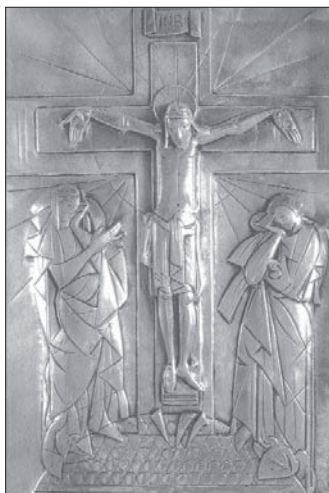
ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé.

Evangelium – Jan 2,13–25

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárníky, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovcemi a býčky, směnárníkům rozházal peníze a stoly jim zpěvračel a prodavačům holubů řekl: „Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.“ Židé mu však namítli: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“ Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“ Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nespověoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

kdo bude chtít také klečet. V černém objektu připomínajícím stojící rakev těžko kdo rozeznal svatostánek. A zatímco vatikánský list psal o tom, že P. Pio bude odpočívat jako v nebi, sekulární tisk přinášel úvodníky o tom, že velký stigmatizovaný světec bude obklopen zednářskými a okultními symboly v objektu, který na rozdíl od půdorysu kříže, tak příznačného pro novozákonní chrámy, má zcela atypický půdorys obrovské spirály, jejíž začátek se nachází v onom prapodivném oltáři.



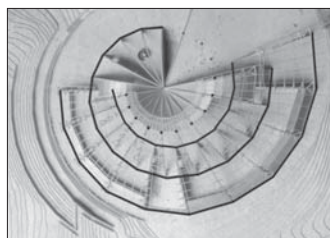
Vatikanista Andrea Tornielli vysvětlil pak posluchačům Radio Maria, že ona spirála je klíčový zednářský symbol vztahující se k „Velkému Architektu Vesmíru“. Převrácená pyramida představuje schránku magického kamene mudrců. Na po-



Znak zednářské lože Nautilus - ulita ve tvaru spirály je klíčovým zednářským symbolem odkazujícím k Velkému Architektu

divném svatostánku z hmoty, která pochází ze chřtánu Etny, je stříbrná plaketa Ukřižovaného, jehož obě ruce ukazují k zemi, což symbolizuje materialismus v církvi. Co na to Vatikán? Liturgickým konzultantem byl Monsignore Crispino Valenziano, který výslovně požadoval, aby kříž byl bez Krista a lavice bez klekátek, a odůvodnil to údajnými pokoncilními liturgickými normami. K realizaci tohoto projektu byli pozváni ti nejvýznamnější umělci nikoliv pro svou víru, ale pro svou světovou slávu. Jejich světový názor představuje něco jako „univerzální náboženství budoucnosti“, otevřené všemu a všem, v němž splývají v jedno mýty, náboženství, magie, okultismus i satanismus. Hlavní architekt Renzo Piano si vytyčil cíl postavit „magické místo“ a „otevřený kostel“ a podle toho si vybral spolupracující umělce. Někteří z nich mají za sebou skandální výstavy urážející Ježíše Krista. Kde jsou vlastně hranice oné tak prosazované náboženské svobody, svobody svědomí a tolerance? Pán Ježíš stoloval s hříšníky, ale s ďáblem ke stolu nezasedl. Že se to muselo stát právě P. Piovi! Že by mu ďábel, který měl na něho tak spádeno, nedal pokoj ani po smrti? Dvanáct kilo zlata použitého na hrobku P. Pia musí chudého kapucína tížit jako balvan, protože by je nikdy nepoužil pro sebe, ale pro Dům ulehčení v utrpení. Jestliže Zlý nám sahá už i na to, co je nejsvětější, co může následovat?

-lš-



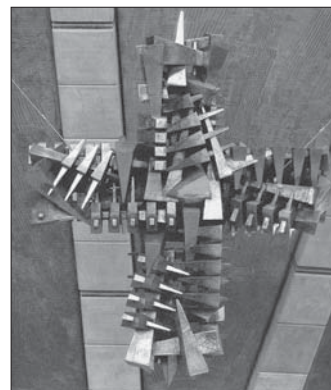
Půdorys kostela v San Giovanni Rotondo ve tvaru spirály



Adorační kaple se svatostánkem z černé hmoty vytěžené z nitra sopky Etny



Kříž nad hlavním oltářem, obětní stůl i další části stavby ukrývají okultní symboliku



Kříž nad oltářem plný zednářské symboliky byl po protestech poutníků nakonec odstraněn



Stavba nového kostela v San Giovanni Rotondo byla zahájena r. 1994 a kostel byl vysvěcen v červnu r. 2004. Od počátku byl plánován jako místo uložení ostatků Otce Pia a jako prostor pro poutníky, kteří na tato místa přicházejí ve velkém počtu. Později dokončenou kryptu posvětil papež Benedikt XVI. v červnu r. 2009 a slavnostní přenesení ostatků sv. P. Pia se uskutečnilo v pondělí 19. dubna 2010. Architektura stavby se nevyznačuje jen svým moderním pojetím, ale mnoho jejích detailů, jak potvrdil známý vatikanista Andrea Tornielli, ukrývá magickou a okultní symboliku. Co však jistě neunikne pozornosti i „nezasvěcených“ poutníků, je skutečnost, že lavice nemají klekátka.

Král nebes a jeho poselkyně

K 600. výročí narození francouzské národní světice Jany z Arku

6. ledna tomu bylo 600 let, co se narodila Panna orleánská, svatá Jana z Arku (1412–1431). Její fascinující, i když krátký život, který skončil na hranici jejich nepřátel, popsal Benedikt XV. při její kanonizaci r. 1920 těmito slovy:

„Jana byla zbožná, spravedlivá, bohabojná a ochotná k pomoci. Její farář o ní mohl říct, že ji nikdo nemůže předčít ve zbožnosti. Byla nejen dobrovolnou pomocnicí svých rodičů, ale osvědčovala se také ve službách lásky vůči bližním. Pečovala o nemocné a ráda udělovala almužnu. Přijímala k sobě potřebné, dávala jim k dispozici lůžko a sama spala na zemi.

Takovými ctnostmi neobdařil Bůh žádné dvanáctileté děvče. Navíc ji ve své božské prozřetelnosti vyznamenal mimořádným způsobem, když jí zjevil ve zvláštních viděních své záměry. Při prvním zjevení nemluvil ještě anděl o jejím výjimečném poslání od Boha, ale povzbudil ji, aby žila zbožně a často navštěvovala kostel. Naplněna nebeskou radostí slíbila Jana, že zůstane pannou. Nakonec se jí zjevil archanděl Michael a uložil jí, aby opustila otcovský dům a odebrala se ke králi a pomáhala mu. Když projevila strach z takového poslání, slíbily jí svou pomoc svatá Kateřina a svatá Markéta. Pak veřejně oznámila, že chce navštívit následníka trůnu, protože jí to poručil její Pán, Král nebes. Oblékla si mužský oděv a vydala se koňmo na cestu. Když získala důvěru následníka trůnu, dala si od něho připnout čestný meč. Příkládala však cenu také tomu, že obdržela korouhev s obrazem Vykupitele, kterou nosila stále s sebou. Když se jí jednou ptali: »K čemu korouhev?«, odpověděla, že nemá v úmyslu používat meč, protože nechce nikoho zabít. Jana příkládala zvláštní význam tomu, aby se ve vojsku udržovaly dobré mravy. Proto vyháněla ženy se špatnou pověstí a přísně zakazovala nemravnost

a klení. Dívka chtěla své poslání uskutečnit mírovou cestou, a poslala proto Talbotovi, vrchnímu veliteli Angličanů, poselství s výzvou, aby se vrátili do své země. Angličané však odpověděli na její žádost urážkami. Později se však měly naplnit její předpovědi, a jak několikrát prohlásila, osvobodila Orléans. Všichni ihned uvěřili, že je Boží vyslankyně. Vstoupila proto do Orléansu a občané ji radostně pozdravili jako Božího anděla. Ona se však ihned odebrala k modlitbě, aby prokázala čest svému Stvořiteli. Později se odebrala do Remeshe po boku posvěceného krále, opět poklekla a dala plný průchod svým slzám z radosti, že se naplnila Boží vůle. V Lagny vzkřísila jedno mrtvé, dosud nepokřtěné dítě. Z Božího zjevení se pak dověděla, že upadne do zajetí. Zůstala však věrná svému poslání u krále.

Skutečně při jednom průzkumu upadla do rukou Burgun-

danů. Burgundský kníže se však obrátil na generálního vikáře inkvizice s prosbou, aby postavil dívku před církevní soud kvůli herezi. Protože tato žádost zůstala bez odpovědi, zapojil kníže do věci biskupa z Beauvais, Pierra Cauchona, fanatického příznivce anglické strany. Ten se odebral k burgundskému knížeti s poukazem, že dívka byla zajata na území jeho diecéze, a protože se jedná o záležitost víry, je jejím legitimním soudcem. Nabídl mu vysoké výkupné. Burgundský kníže souhlasil, a tak byla Jana prodána Angličanům. Zaplatili sumu poplatky, které uložili občanům Normandie. V zajetí obdržela Jana útěchu od nebeských hlasů. (...) Ve vězení od Angličanů mnoho vytrpěla. Jana si oblékla mužský oděv, aby mohla lépe chránit své panenství. Pak byla odsouzena jako nenapravitelná kacírka. Cestou na popraviště svěřila pokorně svou duši Bohu a svatým.



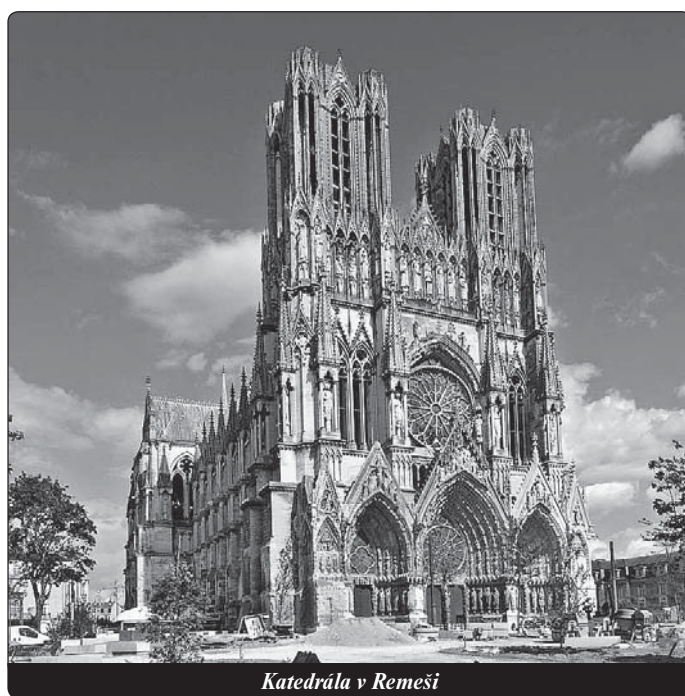
Před hranicí se ustavičně modlila a prosila všechny za odpuštění. Požádala o malý kříž, který jí blížící Angličan udělal z kousku dřeva. Zbožně ho políbila a skryla pod svůj šat.

V této poslední hodině pochopila smysl osvobození, o kterém hovořily nebeské hlasy: »Vytvrvej statečně, přijmi mučednictví. Vrátiš se do nebe!« Věděla nyní přesně, že smrt patří k jejímu poslání. Odporučela se ustavičně Panně Marii a svatému Michaelu archandělu, svatě Kateřině a všem svatým. Ujišťovala až do konce, že vyplnila všechny Boží pokyny. Prosila ještě jednou, aby jí ukázali kříž. Objala ho se vši úctou a políbila se slzami. Pak pohlcela plameny za stálého vzývání jména Ježíš odevzdala svou duši Bohu. Zdá se, že mnoho zázračných znamení potvrdilo, že byla upálena svatá žena. Kat potvrdil, že srdce dívky zůstalo neporušené. Všichni odpovědní za její mučednictví zahynuli potupnou smrtí. Nakonec se potvrdila dívčina předpověď, že Angličané budou vyhnáni nejen z Normandie, ale z celé Francie.

Jana byla v novém soudním procesu zcela rehabilitována. Proces zahájený proti ní byl jako zlomyslně vedený prohlášen za neplatný. Na druhé straně byly znovu potvrzeny její ctnosti a zvláště nadpřirozené dary, jimiž ji Bůh vyznamenal. Byl jí přiznán nejvyšší stupeň svatosti.“

Kirchliche Umschau 1/2012

Překlad -lš-



Jaká tajemná síla dokáže nevzdělanou selskou dívku ze zapadlé vesnice na okraji země změnit ve vůdkyni vojska, jež vrátila novou odvahu těm, kteří byli bez naděje? Byla to ona odvaha, skrze niž světci této země vytvořili národ, který si zasloužil nazývat se „nejstarší dcerou církve“.

Světice ve zbroji

Svatý papež Pius X. řekl o Janě z Arku:

„Povolána Pánem, aby bránila vlast, odpověděla činem, který celý svět, ale především ona sama pokládala za nemožný. Ale co se lidem jeví nemožné, nikdy není nemožné s pomocí Boží.“

Francie byla na počátku 15. století zatažena do stoleté války, byla zpustošena, rozvrácena a oslabena. Její panovník vládl jen podle jména a neznamenal nic více než vládce bez jmění, kterého opustilo štěstí. Jeho vazalové mu nedůvěřovali a jeho matka severní polovinu země včetně Paříže zašantročila Angličanům. Svátým Ludvíkem vytvořená „krásná Francie“ se zdála zcela ztracena. Až do památného 25. února 1429, kdy se Jana objevila před následníkem trůnu a sdělila mu nebeské poslání osvobodit Orléans a přivést pozdějšího krále Karla VII. do Remese, kde se měl dát pomazat na krále. Zázračným způsobem překonala všechny překážky: nepochopení rodičů, které trápiily starosti, strastiplné odmítnutí královského velitele města Vaucouleurs, nebezpečné průchody nepřátelským územím, převážně v noci, a pohrdání královského dvora.

Většina mužů a žen z králova okolí si tropila žerty ze sedmnáctileté dívky, jejíž všechny znalosti a zkušenosti spočívaly ve spřádání vlny a pasení ovcí. Tato selská dívka nyní prohlašovala, že je nositelkou Božího poselství, které jí předali archanděl Michael, svatá Kateřina a svatá Markéta.

„Byla vyvolena od Boha,“ řekl Pius XII. „Neotřesitelná jisto-

Chvála svaté panny

ta o jejím poslání a horoucí touha po svatosti živená vůlí, aby lépe odpovídala svému poslání, pomohly jí překonat všechny překážky.“

Její náboženské odhodlání, které prověřila církev, překonalo počáteční váhání dosud nekorunovaného krále a vedlo v následujících měsících pasačku z Domrémy od vítězství k vítězství. Poraženecké francouzské oddíly se staly vojskem hrdých bojovníků, které naše hrdinka vedla na své epochální cestě z Orléansu do Remese a při jejich vítězstvích u Jargeau, Patay a Beaugency.



Sv. Jana z Arku

Jana se každé ráno účastnila mše svaté, obden se zpovídala a přistupovala k svatému přijímání, jak jen mohla. Přítelkyně Boha a svatých vyzývala vojáky k častému přijímání svátostí, vyháněla se svatým hněvem lehké ženy z tábora a bděla i nad duchovním blahem svých nepřátel, k nimž na bitevním poli posílala kněze.

Válečníci, kteří byli zvyklí spíše na pitky, hazardní hry a dovádění než na růženec a časté přijímání svátostí, podlehl jeden po druhém nebeskému šarmu této panny.

„Jana byla prostá a mladá, ale válečnému řemeslu rozuměla; uměla stejně dobře zacházet s kopím jako formovat armádu a rozvíjela bojové plány, zvláště

pokud šlo o dělostřelectvo; každý zasl nad tím, jak řídila všechno s jistotou a přehledem, jako by měla za sebou dvacetiletou nebo třicetiletou válečnou praxi.“ (Hrabě z Alençonu při rehabilitačním procesu)

Hrabě Jean de Dunois, „bastard z Orléansu“, dosvědčil, že ani on, ani nikdo jiný, kdo s ní žil v polním táboře, neměli v její přítomnosti špatné myšlenky.

Když v důsledku sobectví královských poradců došlo k tomu, že „Panna orléanská“ byla u Compiègne zajata burgundskými vojáky a prodána Angličanům, začala její cesta na Kalvárii. Byla podrobena fingovanému církevnímu procesu. Korumpovaní soudci ji předali světskému rameni a přivedli svým hanebným rozsudkem na hranici. Když byla v Rouenu 30. května 1431 zaživa upálena, definitivně se změnila geopolitická situace ve střední Evropě. Panna svým pouhým zjevením v čele vojsk přiváděla nepřátele k panice. Angličtí vojáci byli tak zděšeni, jako by panna ve zbroji vyskočila přímo z pekla.

Přesně po sto letech dozrál kvas rostoucích bludů v Anglii k protestantskému rozkolu. Co by bylo z Francie a římské církve, kdyby v srdci Evropy vznikla protestantská velmoc? Posláním, které nebe svěřilo Janě, chránila Boží prozřetelnost „nejstarší dceru církve“. Osvoboditelka Orléansu a Francie byla 1909 prohlášena papežem Piem X. za blahoslavenou a v roce 1920 ji Benedikt XV. zařadil mezi svaté. Prožila na zemi pouhých 19 let, ta však jako příklad důvěry v Boží prozřetelnost a rozhodnosti sloužit Bohu v bezpodmínečné poslušnosti.

„Vojáci budou bojovat, ale vítězství daruje Bůh.“

Světice v izolaci

„Bůh má velké slitování s národem Francie. Je nutné, Jano,

abys šla do Francie,“ řekly jí hlasy v Lotrinsku.

Panna opakovala znovu a znovu bratřím ve zbrani a soudcům toto poslání. Ona sama by tisíckrát raději zůstala doma u rodičů, než aby se vydala na takové náročné dobrodružství.

Ale Bůh jí svěřil poslání, kterému zůstala po dva roky svého pozemského putování věrná. Byla poslušná až k smrti, k smrti na hranici.

Její krátký a výlučně k Bohu obrácený život se podobal Kristovu. Představuje poselství i pro dnešní lidi.

Janino drama ve svém prvním i druhém dílu, ve skrytém i veřejném životě panny připomíná kázání našeho Pána v Galileji a v Judeji. Opevněná města se otevírala Janě, podobně jako neporazitelná kázání našeho Pána dobývala místa ve Svaté zemi. Ale přesto byl jásot u bran měst jen předeherou následujících tragických událostí. Tak jako Syn musel nést kříž na Golgotu, tak musela „Pucelle“ na hořící hranici.

V srdci panny z Lotrinska žil Bůh. Uprostřed válečné vřavy se stáhla a hledala na kolenou radu svého Stvořitele, tak jako syn tesařův odcházel do samoty, aby hovořil se svým nebeským Otcem.

Proces Angličanů proti Janě obviněné z kacířství byl nespravedlivý a hanebný. Shromáždil však elitu oficiální církve. Bylo zde 120 kleriků, mezi nimi kardinál – církevní kníže, velký počet biskupů, tucty kanovníků, šedesát profesorů církevního práva a teologů, šest opatů a deset delegátů pařížské univerzity, vedoucí instituce katolické vědy a tehdejšího křesťanství.

Před tímto tribunálem bylo odsouzeno děvče – pastýřka. I přes její odpovědi, které prozrazovaly pomazání Duchem Svátým i zdravý lidský rozum. Rozsudek byl stanoven neoblomně předem. Tak jako syn tesařův byl již předem odsouzen v sanhedrinu.

Jana byla znamením, kterému se odpíralo (Lk 2,34). Angličané vyvíjeli nesmírný nátlak na soudní dvůr vedený biskupem z Beauvais, podobně jako hebrejské autority manipulovaly lidem a v neméně míře i rozhodnutím Piláta z Pontu. Ani církevní autority nejsou chráněny před podléháním moci a veřejnému mínění. V tomto případě nebyl její soud projevem Boží vůle, nýbrž povýtce zradou svěřeného poslání.

Mezi těmi, kteří v procesu proti Janě udávali ty nejsvětější tituly, aby dodali procesu proti Janě váhu, byli spiklenci proti právu – jako hrabě z Warwicku nebo biskup Pierre Cauchon – a ti dělali vše, aby pannu přivedli na smrt.

Když angličtí strážci svým urážlivým chováním přinutili zajatkyňi, aby si opět oblékla mužský oděv, zajásal biskup z Beauvais: „Tak je to hotovo!“ To řekl radostně svým anglickým soudcům, nadšen, že má konečně motiv poslat Janu na oltář lidské zvěle.

Mezi autoritami byli i pochlebníci a zbabělci, kteří uvolňovali cestu obžalobě. Tak opat mocného opatství Fécamp prohlásil s falešnou pokorou, že se „necítí schopen ujmout slova před tak velkým počtem učenců, kteří se sotva kdy tak shromáždí“.

Podobně si Pilát myl ruce jako neviný, a tím jen podpořil tu nejpodlejší pomluvu.

Odsouzení často mlčí a čekají na svědectví obhájců. Stejně tak byl odsouzen Kristus. Soudce a jeho strana vynesli rozsudek bez odvolání a porušují tak základy práva. Sluchu se dopřává jen žalobcům, kteří pro utišení své nenávisti uvádějí bezvýznamné detaily, aby jako Salome obdrželi na míse hlavu oběti.

Exkomunikovaná svěřice

V samotě pocítila Jana váhání. Na hřbitově Saint-Ouen blízko katedrály v Rouenu podepsala před lidem a soudem akt odvolání, který jí byl předložen,

Je málo známé, že sv. Jana z Arku má i jistou souvislost s naší vlastní. Když k této svěřici dolehly zprávy o husitském tažení v českých zemích, poslala dopis, v němž husity ostře napomíná a varuje před následky jejich konání. Ve svém listu doslova píše:

„...pleníte kostely, ničíte a pálíte památné sochy, vraždíte křesťany, protože zachovávají pravou víru. Co je to za běsnění? Jaká nenávisť či šílenství vás sžírá?... Pravím upřímně, kdybych nebyla zaměstnána válkou s Angličany, přijela bych se na vás podívat již dříve; ale pokud zjistím, že jste se nenapravili, mohu opustit Angličany a vytáhnout proti vám.“ (Sully, 3. března 1430)



ale který ani nečetla. Pod tlakem podepsala jedním křížkem, který měl podle výkladu znamenat souhlas nebo zneplatnění. Příští den to odvolala a prohlásila, že jednala vždy v souladu se svými „hlasy“.

I největší svěřici mohou být v pokušení ztráty odvahy. V jejich schopnosti opět se v takové situaci pozvednout poznáváme duchovní sílu a hrdinský charakter ctností. Nebyl Boží Syn v zahradě skličěn až k smrti?

Ale bylo nutno podstoupit nejvyšší oběť. Byla nad ní vynesena slavnostní forma exkomunikace, kterou přečetli zástupci církve. Vystoupila na hranici, na které měla být upálena. Byla oficiálně odsouzena svatou inkvizicí, jejíž zástupce pokrytec vyhlásil:

„Protože pak církev těm, kteří se k ní chtějí vrátit, nikdy nezavírá svou náruč, věřili jsme, že ses správným srdcem a neochvějnou vírou odvrátila ode všech bludů. Kdybys byla veřejně odpráshla

a slíbila, že už se nikdy nevrátíš k těmto bludům a těmto kacířstvím, nýbrž že chceš setrvat v katolické jednotě a společenství naší církve a našeho Svatého otce...“

Na její hlavu byl nasazen čepic, na kterém byly napsány odsuzující body jejich zhoubců: Je bludařkou, rozkolnicí, a to nenapravitelnou.

Jaká je to bolest pro pravé služebníky církve, když se cítí na konci svého života zavrženi a současně jsou nejčestnější místa přiznána těm, kteří šlapou po podstatných pravdách víry?

Nebyl stejným způsobem odsouzen Kristus, učedníky opuštěný k ukřižování, když byl osvozen Barabáš?

Jana šla vstříc mučednictví. Její kůže byla spálena, její vlasy shořely, její údy se rozpadly na popel. Krátce předtím se někteří její žalobci, jako Loyseleur, přiblížili k ní, aby požádali o odpuštění. Zasažen takovou svatostí sám kat padl na kolena

před přítomným dominikánem „s úchvatnou lítostí“, protože se bál, že za spálení panny „nikdy neobdrží milost odpuštění“.

Připomíná to slova Písma: „Budou hledět na toho, koho probodli.“ (Jan 19,37)

Za 25 let po smrti Jany z Arku byl celý proces znovu přezkoumán. Byla rehabilitována! Až do té doby bylo mnoho těch, kteří věřili, že je zakázáno posuzovat soudní rozhodnutí představitelů církve.

Pius XII. oslavil francouzskou národní hrdinku a korunu svěřice, kterou již obdržela v nebi, vstihl těmito slovy:

„Byla plná víry v Církev, na kterou se odvolávala, když vzývala sladké jméno Ježíš, svou jedinou útěchu. I když kolem ní vysoko šlehal plameny, byly její oči upřeny na kříž v jistotě, že jednoho dne se prokáže pravda.“

Zda nejsou krásné tyto duše, jako svatá Jana, o kterých kdysi napsal svatý Augustin:

„Často připustí i Boží prozřetelnost, že bouřlivá rozepře mezi lidmi z masa a kostí vyloučí z křesťanské obce i dobré muže. Když takovou potupu a nespravedlnost kvůli míru v církvi přijmou s trpělivostí a nerozhodnou se pro žádné nové schizma nebo herezi, tito lidé se stanou mistrovskými učiteli, jimiž a jejichž postojem si Bůh s láskou poslouží. Předpokladem je, že se bouře utiší. Jestliže je jim to zakázáno, protože rozepře dosud trvá, neodhodlají se k žádné odvetě, nýbrž spíše, ponechají sami sobě, budou až k smrti hájit svým svědectvím onu víru, kterou v katolické církvi poznali. Otec je ve skrytu bude korunovat, protože vidí, co je v skrytu. I když se zdá, že takových je málo, nechybí přesto těchto příkladů, a je jich dokonce více, než bychom věřili. Tak si Boží prozřetelnost posluhuje všemi druhy lidí a příkladů, aby prospěla duším a formovala si duchovní lid.“ (De vera religione VI, 11)

Kirchliche Umschau 1/2012
Překlad -lš-

Na rozdíl od svatých teologů, kteří byli světlem pařížské univerzity, jako svatý Bonaventura, svatý Tomáš Akvinský a blahoslavený Duns Scotus, o kterých jsem hovořil v některých katechezích, tito soudci jsou teologové, kterým schází láska i pokora k tomu, aby dokázali vidět u této mladé dívky Boží působení...

Rád bych připomněl, jak hluboký vliv měla Jana z Arku na jednu mladou svěřici moderní doby: Terezii od Dítěte Ježíše. V životě naprosto odlišném, stráveném v klauzuře, cítila karmelitánka z Lisieux velkou blízkost Jany, neboť obě žily v srdci církve a měly účast na utrpení Krista pro spásu světa. Církev je obě spojila jako patronky Francie, po Panně Marii. Svatá Terezie vyslovila svou touhu zemřít jako Jana se jménem Ježíš na rtech (Manoscritto B, 3r) a byla prodchnuta stejně velkou láskou k Ježíši a k bližnímu, prožívanou v zasvěceném panenství.

Benedikt XVI., gen. audience 26. ledna 2011, Světlo 6/2011

Svatý Alois Scrosoppi

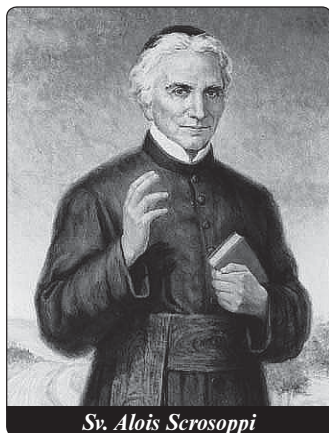
Dvě rodiny a jedna tradice

P. Alois se narodil v roce 1804 z nejlepších štěpů: je to jedna z největších milostí, jaká může potkat toho, kdo rozkvétá na této ubohé zemi. Stačí poukázat na jeho dva dědečky, z matčiny i otcovy strany.

První dědeček, Jan Křtitel Lazzarini, byl zámožný obchodník. Ale to, co zde platí především: byl to člověk hluboké pevné víry. Byla to živá víra vyrůstající z františkánských kořenů. Narodil se v Borgo Grazzano di Udine, od dětství navštěvoval kostel svatého Františka ve Vigna, který už dnes neexistuje: Tento kostel byl jako mariánská svatyně zasvěcen především Neposkvrněnému početí. V tomto duchu vyrůstala jeho dcera Antonie, Aloisova matka. Ale k františkánské zbožnosti a něžné úctě k Neposkvrněné připojily události další sílu: sílu křesťanské bolesti. Když se v Malborghettu vdala za bohatého železárenského podnikatele Františka Filaferra, musela uprchnout před hordami z Masseny a ztratila nejen všechnu majetek, ale i svého druhého syna Jana Křtitele a brzy nato i svého manžela. Uprostřed takových zkoušek v bouřlivé době by víra jiných zakolísala, ale jejich víra naopak zesílila. Je možno říci, že Alois po byl matce synem víry zocelené v žaru bolesti.

V Udine bylo další ohnisko silné náboženské horlivosti. Byla to oratoř Ukřižovaného, laické sdružení se slavnými duchovními tradicemi, které bylo přidruženo k malému stejnojmennému kostelíku proti dvě stě let starému chrámu svatého Františka.

V této oratoři byl zapsán od mládí dědeček z otcovy strany Josef Scrosoppi. Krátce předtím, než zemřel v roce 1801, zapsali se zde i jeho dva synové Dominik a Josef. Dominik, Aloisův otec, uzavřel krátce před



Sv. Alois Scrosoppi

tím sňatek s Antonii Lazzariniovou, vdovou Filaferra. Oba tyto kořeny čerpaly z františkánské půdy, jeden se šířil v úsměvu Neposkvrněné, druhý se posiloval z krve stékající z kříže. Tyto duchovní vlivy dědečků a rodičů pak takřka explodovaly ve jejich květu Aloisovi.

Ohnivý bratr

Byl to smutný den Památky zemřelých 2. listopadu 1800 pro matku Antonii Lazzarini, která 3. dubna ztratila svou matku Andělu Dossi, zatímco hrob jejího manžela byl ještě čerstvý. Nyní zůstala sama jen se svým prvním synem Karlem, kterému bylo čtrnáct let.

Čím se má mladý Karel stát? Někteří radili, aby se věnoval obchodu. Matka se vroucně modlila a čekala, co na to řekne Bůh.

BÍDA V BLAHOBYTNÉ ZEMI

Podle posledních statistik je v Rakousku milion lidí ohrožených bídou. Schází jim prostředky na základní potřeby, jako otop, oděv a naléhavé opravy. Patří k nim dlouhodobě nezaměstnaní rodiče, osamělé ženy bez podpory, lidé bez rakouského státního občanství. Mnozí z nich musí vystačit s jedním eurem na osobu a den. Ředitel Charity ve Vídni prohlásil, že bída v Rakousku je neviditelná skutečnost.

KOLUMBIE

Kolumbijské úřady tvrdí, že zavraždění dvou kněží si objednaly samy oběti za velkou sumu peněz. Důvodem prý mělo být zjištění závažné nemoci. Mrtvoly byly nalezeny v autě na pokraji města Bogota. Příbuzní zavražděných mají silné pochybnosti o tomto tvrzení. Podle jejich mínění by si takový způsob „sebevraždy“ nikdy nezvolili.

Kath-net

V té modlitbě bylo něco hlubokého. Byla v ní patrná víra zbožné ženy posílená také bolestí.

Modlitba byla vyslyšena. Neboť k překvapení všech Karel prohlásil, že se chce stát knězem, ačkoliv o tom dříve nikdy nemluvil. Studium začal v Klagenfurtu a pokračoval v semináři v Udine.

Ti, kteří znali budoucího P. Karla, se shodovali v tom, že kromě inteligence, hluboké zbožnosti a zvláštních darů pro duchovní vedení se vyznačoval jedinečnými způsoby – i když skrýval svůj vznešený původ – a nesmírně laskavým jednáním. Nicméně pod touto jemností se skrývala zocelená povaha, která se zasvětila dobru a která byla spojena s jeho jménem po „světci z ocele“, sv. Karlu Boromejském.

Tato povaha se projevila v jeho volbě, která má přímo nádech výzvy. Kongregace synů svatého Filipa v Udine stála před hrozbou zrušení, když Karel 2. září 1806 požádal právě zde o přijetí. Na kněze byl vysvěcen 24. září 1809 Mons. Baltazarem Rasponim, arcibiskupem



Oratoř v Udine

v Udine, kterého několik měsíců předtím Napoleon ze svého tábora v St. Pölten u Vídně poručil zastřelit. Bylo to v době, když Pius VII. byl vězněn a kdy město jeho křtu Malborghetto leželo v troskách po francouzském bombardování 17. května toho roku.

Alois Scrosoppi měl sotva pět let, když jeho nevlastní bratr Karel slavil primiční mši svatou, mši, ke které se pojily vzpomínky na katakomby a na nikoliv nepravděpodobné vyhlídky nových pout a mučednictví.

P. Karel zapaloval všechny, kteří se k němu přiblížili. Nikoliv ohněm samolibosti, ale plamenem, který zapaloval duše a planul pak po celý život.

P. Karel byl ve skutečnosti také srdcem nové rodiny. Když byla v roce 1810 kongregace sv. Filipa potlačena, ale kostel sv. Magdalény (dnes poštovní palác) zůstal zachován, P. Karel se stal apoštolem spirituality v tomto kostele. Aby mu usnadnil apoštolát, koupil otčím Dominik roku 1811 sousední dům. Alois velmi často navštěvoval tento kostel a byl zde obklopen ctihodnými otci, kteří tu působili. Zde přijal později první svaté přijímání a jeho učitelem a vůdcem, přímo jeho andělem byl právě P. Karel.

Dospívání

Jaké další příhody poznamenaly Aloisovo dospívání? Mnohé z nich nikdy nepoznáme. Každý život je jako tajemná výšivka, obzvláště v některých případech. Jistě slyšel doma, jak se mluví o střetu zbraní mezi Napoleonem a Rakouskem, o věznění papeže, zažil přechody armád přes Friuli a cítil černé mraky: ale jeho intuice mu dala pochopit, že jeho bratr vystupoval k oltaři uprostřed trní, a přesto neměl strach.

Později jako devítiletý v roce 1813 si jistě byl vědom, že s pádem Napoleona se stalo něco významného. A ještě více prožíval, když v roce 1814

se rozezněly zvony a ohlašovaly návrat papeže Pia VII. do Říma. Jako by se rukou dotýkal Ježíšových slov: „Brány pekla ji nepřemohou.“

Tak tehdy i ve Friuli, jako všude, došlo k nečekanému a potěšujícímu náboženskému rozkvetu.

Zdalo se, jako by se vrátila zlatá doba pro náboženství. Friuli zažilo krásné období pod posledními třemi patriarchy v Akvileji. Pak se nebe opět zatmělo: zákaz řádu jezuitů, benátské zákony utiskující církev, revoluce ve Francii. Dobří byli z toho velmi zděšení. Začala se šířit bezbožnost a nemravnost. Aloisovo srdce však cítilo, že ze rtů otce Karla stále zaznívá radost z křesťanské obnovy.

Ale bezprostředně nato, počínaje rokem 1814, začala léta hladu, ke kterému se připojila epidemie tyfu, dosud neznámá. Nebylo v tu dobu neobvyklé najít u bran města chudáky nebo děti, kteří zemřeli na nákazu nebo jí byli postiženi. Hladoví sestupovali ve smutných procesích z hor. Stovky žebrajících mladých lidí byly ubytovány ve starém semináři. Mluvílo se jen o hladu a smrti. Jednoho dne se Alois vrátil domů roztrášený horečkou. Mohl být svěřen do péče vojenské nemocnice, protože uměl německy. Všichni se báli o jeho život. Ale Prozřetelnost měla jiné záměry. Pak následovala dlouhá rekonvalescence.

Alois přistoupil v té době k prvnímu svatému přijímání. Je možno říct, že současně poznal Chléb z nebe i hlad této země. Měl 13 let. Jaké dojmy musely v něm zanechat tyto události, pohled na tolik ubožáků, drásající scény tolika vrstevníků, kteří se vláčeli po cestách otrhaní a vyčerpaní!

Smutný pohled na lidskou bídu i hrdinství bratra měly rozhodující vliv na duši tohoto citlivého mládence. Celý další život prožil ve znamení této zkoušky.

(Pokračování)
Překlad -lš-

KATEDRA SV. PETRA APOŠTOLA - dokončení ze str. 2

čtyřmi sochami východních a západních Otců. A nad trůnem obklopeným šikem andělů jakoby zavěšených ve vzduchu září v oválném okně sláva Ducha Svatého. Co nám říká tento sochařský komplex, za který vdčíme Berninimu? Vyjadřuje vizi podstaty církve, její nitro, Petrův učitelství úřad.

Okno v apsidě otevírá chrám k vnějšku, k celému stvoření, zatímco obraz holubice Ducha Svatého ukazuje Boha jako pramen světla. Ale je zde možno spatřit ještě jiný aspekt: sama církev totiž jako okno je místem, v němž se Bůh činí blízkým, vychází vstříc našemu světu. Církev neexistuje sama pro sebe, není místem příchodu, ale musí vystoupit ze sebe, do výše, nad nás. Církev je skutečně sama sebou v té míře, v jaké dává prostupovat Jinému – s velkým „J“ – od něhož vychází a k němuž vede. Církev je místo, kam Bůh „přichází“ a odkud my „vycházíme“ směrem k němu; ona má za úkol otevírat svět, který se snaží uzavřít se do sebe, a přivést ho ke světlu, které přichází shůry a bez kterého by byl neobyvatelný.

Velká bronzová katedra obsahuje dřevěný stolec z 9. století, který byl dlouho pokládán za katedru apoštola Petra a byl umístěn právě na tento monumentální oltář pro svou symbolickou hodnotu. On totiž vyjadřuje trvalou přítomnost Apoštola v učitelství úřadě jeho nástupců. Můžeme říct, že Stolec svatého Petra je trůn pravdy, která má svůj původ v mandátu Krista po vyznání u Cesareje Filipovy. Učitelství stolec v nás obnovuje také památku na slova, s nimiž se Pán obrátil na Petra ve večeradle: *Já jsem prosil za tebe, aby tvoje víra nezanikla. A ty jednou, až se obrátíš, utvrzuj své bratry.* (Lk 22,32)

Petrova katedra probouzí další vzpomínku: slavnou větu svatého Ignáce Antiochijského, který ve svém listě k Říma-

nům nazývá římskou církev „tou, která předsedá v lásce“ (*Inscr.*: PG 5, 801). Skutečně, předsedat ve víře je neoddělitelně spjato s předsedáním v lásce. Víra bez lásky by nebyla autentickou křesťanskou vírou. Ale slova svatého Ignáce mají také jiný výklad, mnohem konkrétnější: termín „caritas“ (láska) je totiž používán v církvi od počátku také pro označení Eucharistie. Eucharistie je totiž svátost Kristovy lásky, skrze kterou nás k sobě dále přitahuje, jak to činil z výšky kříže (srov. Jan 12,32). Proto „předsedat v lásce“ znamená přitahovat lidi eucharistickým objetím, objetím Krista – které překonává každou bariéru a každou cizost a vytváří společenství množství rozdílností. Petrova služba je tedy primátem lásky v eucharistickém smyslu, pravou péčí o univerzální společenství církve v Kristu. Eucharistie je formou a mírou tohoto společenství, je zárukou, že zůstává věrně kritériu tradice víry.

Velkou katedru drží církevní Otcové. Dva učitelé Východu, Jan Zlatoústý a svatý Atanáš, spolu s latinskými Otcí, svatým Ambrožem a svatým Augustinem, představují plnost tradice, a tedy bohatství ve vyjádření pravé víry ve svaté a jedné církvi. Tento prvek oltáře nám říká, že láska spočívá na víře. Rozštěpí se, jestliže člověk nedůvěřuje v Boha a neposlouchá ho. V církvi všechno spočívá na víře: svátosti, liturgie, evangelizace, láska. Také právo, také autoritu církve zakládáme na víře. Církev nemá autoregulaci, nedává si sama svůj vlastní řád, ale přijímá ho z Božího slova, kterému naslouchá ve víře a snaží se je pochopit a žít. Církevní Otcové mají v církevním společenství funkci garantů věrnosti Písmu svatému. Zajišťují nám důvěryhodnou, solidní exegezi schopnou formovat s Petrovou katedrou stabilní a jednotný komplex. Písmo svaté vykláda-

né autoritativně učitelstvím úřadem ve světle Otců svítí na cestu církve v čase a zajišťuje jí stabilní základ uprostřed historických proměn.

Po úvaze nad různými prvky oltáře Katedry obraťme pohled na celek. Vidíme, že je prostoupen dvojím pohybem: výstupem a sestupem. Je to vzájemnost mezi vírou a láskou. Katedra je umístěna na velkém výčnělku na tomto místě, protože zde je hrob apoštola Petra, ale také proto, že směřuje k Boží lásce. A skutečně, víra je zaměřena k lásce. Egoistická víra by nebyla pravou vírou. Kdo věří v Ježíše Krista a vstupuje do dynamiky lásky, která nachází v Eucharistii pramen, objevuje pravou radost a stává se svým způsobem schopným žít podle logiky tohoto daru. Pravá víra je osvícena láskou a vede k lásce, vzhůru, jako se oltář Katedry pozvedá k zářícímu oknu, slávě Ducha Svatého, která tvoří pravé ohnisko pro pohled poutníka, když překročí práh vatikánské baziliky. Tomuto oknu dávají triumf andělů a velké zlatené svatozáře nejvyšší důraz ve smyslu překypující plnosti, která vyjadřuje bohatství společenství s Bohem. Bůh není samotář, ale slavná a radostná láska, šířící se a zářící.

Drazí bratři a sestry, nám, každému křesťanu je svěřen dar této lásky: dar pro darování spolu se svědectvím našeho života. Toto je zvláště váš úkol, ctihodní bratři kardinálové: svědčit s radostí o Kristově lásce. Svěťme nyní Panně Marii, přítomné ve společenství apoštolů a spojené s nimi v modlitbě v očekávání Ducha Svatého, vaši novou církevní službu. Ona, Matka vtěleného Slova, ať chrání cestu církve, podporuje svou přímlovou dílo pastýřů a přijme pod svůj plášť celé kardinálské kolegium. Amen.

Bollettino Vaticano 22. 2. 2012
Překlad -lš-

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi Michelinimu (32)

**MODERNÍ POKROK
A POHANSTVÍ**
2. prosince 1975

Moderní pokrok je ničivá zbraň, kterou Satan vzdaluje duše od pramenů živé vody, aby je pak opustil na poušti a nechal zemřít žízni.

Ten, kdo měl uchránit duše pokřtěných před tímto velkým nebezpečím, se od něho nechal jen oslnit.

Aniž by kladl odpor a odvrátil od stáda velké nebezpečí, kterému šlo vstríc, šel za Nepřítelem, který tak mohl odvést od světla víry stádo i pastýře.

Dokazovat ti, že je to pravda, se mi zdá zbytečné. Kdo by neviděl, jak je dnes znesvěcena rodina a uvedena do zmatku?

Kdo by neviděl, že škola, která by měla být svatyní, se změnila v pekelný chaos, kde pod zámkou pokroku a evoluce doby jsou děti oficiálně zaškoleny do hříchu?

Kdo by neviděl, že film a televize se staly školami pro miliony a miliony žáků, kteří lačně polykají lekce o násilí, kriminalitě a smilstvu?

Jsou to katedry, z nichž je jed ateismu hlásán každou hodinu ve dne v noci lživými zprávami, filmy oslavujícími rozvody a potraty, písněmi podněcujícími k volné lásce a smyslnosti. Vyzvedá se nahota a nestoudnost v oblékání. Šíření bludů je každodenní záležitostí, kterou lidé přijímají jako projev nabyté svobody.

Ve jménu svobody

Ve jménu svobody se zabíjí, ve jménu svobody se podplácí, ve jménu svobody se podnikají zločinné akce.

To nemluvím o tom, co se páchá ve vilách, v soukromých domech, ve veřejných podnicích. Provádějí se zde nepravosti vše-

ho druhu. Satan soustřeďuje všechnu svou nenávist proti lidské přirozenosti, aby ji degradoval, zničil všechny stud a smysl pro důstojnost, šlape po ní, ponizuje ji všemi způsoby, které vymyslela jeho vynalézavost.

A co říct o tisku, další výše pokroku? Také v tomto prostředku zdomácněla služba zlu.

Dobry tisk je přijímán chladně a je mnohem méně rozšířen než špatný. Noviny slouží převážně ateismu. Je to pseudo-pokrok (pokrok materiální, ale úpadek mravní a duchovní) a je přijímán jako samozřejmost, pyšná přítomnost Zlého jako by v něm neexistovala, a tak zabíjí lidské duše.

Nejenže se na toto zlo nerea-guje, ale mnozí lidé je vyzvedávají a ti, kteří měli zlu stavět hráz, podporují satanskou invazi.

Všechny tyto příklady a obyčejí hříšné civilizace jsou v úplném rozporu s mými zásadami a příkázáními.

Odtud ta nespoutaná horlivost smířit nesmiřitelné u mnoha mých služebníků a pastýřů, kteří by chtěli všechno změnit a reformovat. Odtud ten příval inovací, které provádějí ti, kteří chtějí současně sloužit dvěma pá-nům. Chtěli by slévat dohromady světlo a temnotu, učinit dovoleným to, co není dovoleno a co rozmnožuje v mé církvi pohoršení, roztržky a rozdělení.

Tito novátoři zapomněli na to hlavní a nejdůležitější, co je třeba obnovit: sebe samy. Kdy-

by se opravdu obnovili, postupovali by s moudrostí k užitečné a vhodné reformě.

Pro spásu duší

Ti, kteří se dnes dovolávají mého Milosrdenství, by měli pravdu, kdyby nezapomněli na to nejdůležitější: Neplatí duše více než tělo?

Jestliže ano, bylo by to milosrdenství, zachránit těla, kdyby zahynuly duše?

Já nejsem Bůh pomsty, jsem Bůh nekonečné lásky, od věčnosti vás nekonečně miluji.

Nechci zkázu lidí, protože jsem láska, a chci jejich věčnou spásu. Opustili jste Mě, vytlačili jste Mě ze své pohanské civilizace, kterou jste přijali a se kterou jste začali vyjednávat, a snížili jste se k nedůstojným kompromisům.

Nyní začínáte zmateně pozorovat propast, kterou máte pod nohama, a dovoláváte se Milosrdenství. Mým Milosrdenstvím bude právě to: zabránit duším, aby nezahynuly, neboť nadchází hodina spravedlnosti, která je spojena s Milosrdenstvím a která způsobí, aby moje Církev začala nový život a směřovala k cíli, který jsem jí určil.

PŘEŠLI K NEPŘÍTELI

3. prosince 1975

Já Ježíš, vtělené Slovo, vidím dnes Církev ve zcela jiné podobě, než v jaké jsem ji na počátku ustanovil.

Co zůstalo z původní struktury? Téměř ji nepoznávám...

Jsou dnešní biskupové tehdejší apoštolové? Vede je stejná horlivost a nezištnost jako v první době? Stejný duch pokory a chudoby? Jsou dnešní kněží podob-

ní tehdejším učedníkům? Nikoliv, můj synu.

Nechci říct, že na začátku nebylo slabých a dezertérů, ale duch těch dobrých byl duch Boží. Víra, která je oživovala, naděje, která je podpírala, byly od Boha, láska, která je spojovala, byla pravá láska, takže když pohané pozorovali ducha, který je oživoval, říkali: „Hle, jak se milují!“ a to je k nim přitahovalo.

Dnes se, synu, mají věci jinak. Stále, s výjimkou těch skutečně dobrých a svatých, ani biskupové nemilují Kristovou láskou své kněze, přichylné navenek, ale uvnitř chladné jako kov.

A vzájemná láska mezi kněžími, to jsou spíše prázdná slova, více než bratrství vládne nepřejícnost.

Jsou vždy ochotni spojit se s kýmkoliv, aby dali spolubratru co proto, jsou ochotni stát se Božími advokáty proti jinému knězi. To ani nemluvím o závis-ti, žárlivosti, odporu, které stále bublají v ďablově hrnci spolu s pomluvami, jimiž Satan skrání moji Církev těchto dnů. Připomínám urážky mého mystického Těla způsobené hříchy proti šestému a devátému příkázání.

Bezpočet je svatokrádeží, ale ty se přecházejí s lhovostí, jakou neznal ani Jidáš.

Nemohu dovolit, můj synu, aby duše stále padaly do pekla. Nemohu zůstat pasivní, když pro tak mnoho duší se stává neúčinným mé nekonečné utrpení, má krev, marná je sama moje smrt.

Mé nekonečné Milosrdenství si žádá spravedlnost proti nespravedlnosti, která proniká od Satana, vraha a lháře, za volné spolupráce a spojenectví osob, které se spolupodílejí na zkáze duší, Mnou milovaných.

Strašná odpovědnost

Nepřežil bys to ani o chvíli, kdybych ti ukázal tu strašnou odpovědnost za tuto zkázu, zhoubu a rány duší, jakou nesou zasvěcené osoby, které se staly spolupracovníky sil pekelných.

ROZDĚLENÍ V CÍRKVI

Předseda polské biskupské konference arcibiskup Jozef Michalik si stěžuje, že církev v Polsku je systematicky napadána liberálními, ateistickými a zednářskými kruhy. Vláda odmítá přidělit frekvenci katolickému televiznímu vysílání *Trwam*. Za ještě nebezpečnější pokládá arcibiskup rozdělení uvnitř církve. Duchovní odmítají poslušnost svým představeným.

Kath-net

Chci, aby všichni vzali na vědomí, že kvůli mravnímu a duchovnímu zlu v mé Církvi nemůže být už oddalována hodina očistění ani na prosby mé Matky, ani pro utrpení duší-obětí, ačkoliv je tak účinné.

Spása duší je natolik závažná, že žádná jiná věc nesmí dostat přednost. Bůh vidí to, co vy nevidíte a nemůžete vidět.

Boží milosrdenství, trpělivost a velkodušnost jsou mnohem větší než každá vaše představa, ale nemohou tolerovat zkázu duší, ke které dochází skrze hříchy ve dne v noci.

Můj synu, kdy si konečně lidé, tak zdlouhaví v chápání, uvědomí marnost všech těch věcí, pro které ztrácejí čas a energii?

Nemluvím o těch, kteří jsou daleko, jen o těch, kteří se nazývají mými následovníky, ale ve většině staví Boha a duše na poslední místo. Pro Boha a pro své duše by neučinili žádnou z těch obětí, které denně přinášejí pro vrtochy svého těla, jež se stalo idolem.

A pomysli na ostatní, co od nich mohu očekávat...

Ale to, co Mi působí největší bolest, je skutečnost, že moje hlídky, moje zasvěcené osoby v tak velkém počtu přešly k Nepříteli.

Vy ovšem nevidíte to, co vidím Já.

Vidím vše, i myšlenky, i ty nejskrytější. Vy nemůžete pochopit nekonečný smutek mého milosrdného Srdce a smutek Neposkvrněného Srdce mé Matky.

Kráčí se po stezkách pokřivenosti, ale nikdo nechce vstoupit na cestu Kříže a modlitby.

Pro dnešek stačí. Žehnám ti; obětuj Mi svá utrpení. Nyní jsou veliká, ale jen tím, že Mi je obětuješ s láskou, daruješ mému Srdci radost.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Když člověk čte dramatický příběh Jany z Arku, neubrání se dojetí, ale současně žasne, jak podivuhodné a neprobádatelné jsou cesty Páně. Jak grandiózní tribunál musel být svolán proti tak slabé venkovské dívce! Byl tu zastoupen výkvět církevní elity. Těžko si však umíme představit, že by všichni tito účastníci byli zachvázeni stejnou zlobou a nenávistí jako iniciátoři procesu. Je spíše pravděpodobné, že mnozí z nich přišli, protože měli zato, že mají sloužit dobré věci. Procesu musela předcházet promyšlená kampaň, která měla vytvořit odpovídající veřejné mínění. Jenomže nic není náchylnějšího k bludu a prodejnějšího než právě veřejné mínění.

Hlavní důvod Janina odsouzení nemohl být ani vysloven: spočíval totiž v tom, že se stala nepohodlnou osobou, vážnou překážkou cizích zájmů. Její protivníci mohli použít řadu jiných způsobů, jak se Jany zbavit. Bezmocná žena se však těšila zvláštní Boží ochraně a při vši zlobě si proti ní nemohl nikdo dovolit nic, co by Pán předem nepřipustil. Boží plány se nám mohou jevit nepochopitelné, ale není síly, která by je mohla zmařit, naopak, všechno lidské úsilí vynaložené proti nim nakonec absurdně jen přispěje k jejich naplnění. A tak hlavního cíle inscenovaného procesu nebylo vůbec dosaženo, právě naopak. Osvoboditelka Francie nezmizela ze scény spolu se svým popelem. Její smrt znamenala definitivní porážku a vyhnání nepřátele a její památka se stala v milované vlasti nesmazatelnou.

Pro nespravedlivě odsouzenou pannu neméně bolestná než sám krutý trest byla právě ona skutečnost, že všechna její hluboká láska k Bohu i k vlasti byla zneuznána, jako by její úmysly a činy vycházely jen ze zlých úmyslů a kacířského smýšlení. Přitom to nebyla ona, kdo opustil učení církve, ale hodnostáři, kteří ji odsoudili, protože se otevřeli nenávisti a zlobě, která je naprosto neslučitelná s vírou katolického křesťana, o duchovních osobách a pastýřích ani nemluvě.

Byla tu popřena spravedlnost i láska způsobem do nebe volajícím.

Ovšem ti, kdo neznali Janu jen z doslechu, ale osobně zakusili něco z ovoce její svatosti, bolestně prožívali křivdu, které se jí dostalo. Jejich vnitřní utrpení se tak spojovalo s jejím a přispívalo k na-

Na slovíčko

plnění Božího plánu. Někdy je třeba vytrvalosti a trpělivosti. „Vaše myšlenky nejsou moje myšlenky,“ praví Pán.

Když se Pán Ježíš modlil k Otci za své katany, aby jim odpustil, protože ani nevědí, co činí, měl plně pravdu. Ale ne každý, kdo neví, co činí, může si tuto nevědomost přičítat jako polehčující okolnost. Římsí vojáci konali své řemeslo a nemohlo jim ani přijít na mysl, aby si prověřovali identitu odsouzeného, kterého jim soudce předal, aby ho popravili. Ale ti, kteří vysloví ve jménu Bohem svěřené autority nespravedlivý, do nebe volající rozsudek, i kdyby nevěděli, co činí, provinují se těžce právě tím, že to neví, protože bylo svatosvatou povinností jejich stavu, aby to věděli.

Dějiny církve znají více případů, kdy byl oficiálně vysloven nespravedlivý výrok. Svátý Atanáš, biskup a velký učitel církve, byl opakovaně vyháněn z diecéze a poslán do vyhnanství, kde mnoho vytrpěl, ačkoli byl jedním z mála, kdo i proti názoru papeže a synodu zastával neporušenou nauku o božství Ježíše Krista a o Nejsvětější Trojici. Také poselství Pána Ježíše o Božím Milosrdenství zjevená svatě Faustyně Kowalské byla celá desetiletí oficiálně odsouzena.

Plýne z toho poučení, že máme jistě právo, ne-li povinnost pochybovat a nesouhlasit s takovými výroky, které označují strom za špatný, ačkoliv nese dobré ovoce, a to tím spíše, když se současně jiné evidentně špatné a škodlivé ovoce zcela přehlídí. Takový vnitřní rozpor s sebou přináší někdy nemalé utrpení, ale i ono snášené v trpě-

livosti přinese dobré ovoce, které bude zřejmé všem, až přijde čas, jak říká svátý Augustin. Je užitečné obětovat je za ty, kteří ke škodě své i ke škodě církve toto ovoce nechtějí vidět ani připustit.

Pokud někdo věnuje pozornost dění kolem kněžského Bratrstva Pia X., jistě už ví, že Bratrstvo odmítá podepsat předloženou preambuli jako podmínky ke kanonickému uznání. Veřejné mínění bude nakloněno

přijmout již dlouho šířený názor, že je to důkaz jeho pýchy a tvrdohlavosti. Ale ten, kdo je poznal při liturgii anebo pastorační péči a zažil konkrétně právě ty projevy úcty, zbožnosti a důstojnosti, které papež od jiných zatím tak marně požaduje, sotva se spokojí s obecným názorem a zauvažuje, zda tito kněží opravdu jednájí ze zlé vůle. Bude o tom přemýšlet tím spíše, že současně 50 předních katolických teologů a vědců se obrací na Svatého otce, aby dal prošetřit řadu otázek z koncilních dokumentů, protože se zde opravdu vyskytují problémy, nejasnosti a dvojznačnosti. A když přitom vidíme současnou krizi víry s jejími mnohoznačnými dopady, projevy a spory velmi závažného charakteru např. v Rakousku a Německu, není obecný pohled na Bratrstvo vlastně jednostranný a povážlivý? Znam jednoho člověka, který chodil od kněze ke knězi, protože hledal odpovědi za závažné morální problémy, ale setkával se jen s víceméně vyhýbavými reakcemi. Až se nakonec setkal s jedním „lefebvristou“ a nevycházel z úžasu, jak fundovaných a zasvěcených odpovědí se mu dostalo, ať se ptal na cokoli. „Odkud to všechno znáte?“ ptal se kněze. „To všechno jsem studoval šest let v našem semináři.“ Pokud si vzpomínám, jedno ze zdůvodnění papežova vstřícného přístupu k Bratrstvu bylo toto: „Tady se přece jedná o více než 400 kněží!“ Stojí tedy za zvážení, co je právě naléhavější, zda spor o pojetí ekumenismu a náboženské svobody, anebo dobrá pastorační péče o duše, které jsou namnoze jako ovce bez pastýře.

-lš-



Pondělí 12. 3. 2012: 6:05 Octava dies (662. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Školy naděje **6:45** Noekreace aneb Vandrování (130. díl) **6:55** Čtème z křesťanských periodik **7:00** Putování modrou planetou: Čína **7:45** Terra Santa News: 7. 3. 2012 **8:05** Přijeme si... **8:20** P.S. Antonín Forbelský, arciděkan pardubický – mše sv. s farností Pardubice **8:45** Procházka památkovou rezervací Příbor: Zastavení u kostela Narození Panny Marie **9:05** Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorian Vojtěch Zezulka **9:30** Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2012 **9:45** Káva [P] **10:00** Nedělní čtení: 3. neděle postní **10:30** Léta letí k andělům (41. díl): Petr Bratský **10:50** S Bohem podél Rio Maraňón **11:10** Noeland (52. díl) **11:40** Sedmihlásky (54. díl) **11:45** Klaunský pohádkový kufřík (1. díl): O ješitnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Slavnostní koncert při příležitosti založení nadace CAMPANUS **13:00** Krajané z Gerníku **13:40** Octava dies (662. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Kde dřevo voní láskou **14:25** Krásy Čech a Moravy (2. díl): Křivoklát **14:55** Čtème z křesťanských periodik **15:00** Noční univerzita: Duch Svatý, život církve – P. Elias Vella **16:10** Hornolidečko – Pozděchov **16:20** Salesiánský magazín [P] **16:35** Exit 316 MISE: Drsné chvílky bez záruky **17:00** NOEparáda (155. díl) [L] **18:05** Po hladině: Sluch [P] **18:25** Sedmihlásky (54. díl) **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (2. díl): O závistivém Evženovi [P] **18:45** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (28. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:05** Ars Vaticana (22. díl) **19:15** Vypovězení **19:40** Přijeme si... **20:00** Naše Prémontře **21:00** Na koberečku (122. díl) **21:10** Sme ich rodina [P] **21:20** Cesta k domovu **21:45** Manželé R. a E. Noskovi – Výchova k lásce **23:00** Octava dies (662. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:35** Noemova pošta 2012: březen **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 13. 3. 2012: 6:05 Hornolidečko – Pozděchov **6:15** Písnový koncert (1. část) **7:10** Společně na cestě **7:30** Vietnam – zlatá klec **7:45** Cesta k andělům (61. díl): Marie Rottrová **8:40** Obec Madunice **8:50** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **9:25** Divadélko Bubáček (22. díl): Strašidlo z proskovického mlýna **9:45** Octava dies (662. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:15** Manželé R. a E. Noskovi – Výchova k lásce **11:35** Sedmihlásky (54. díl) **11:40** Klaunský pohádkový kufřík (2. díl): O závistivém Evženovi **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Hudební okénko (3. díl) **12:40** Čtème z křesťanských periodik **12:45** Ars Vaticana (22. díl) **13:00** Podobenství (6. díl): Místa na hostině **13:30** Dana & Přátelé (6. díl) **14:00** Putování modrou planetou: Čína **14:40** Kulatý stůl: Svatá Anežka a její odkaz **16:15** Přijeme si... **16:30** Mikroregion Hornolidečko [P] **16:55** Stavitelé měst [P] **17:05** Léta letí k andělům (41. díl): Petr Bratský **17:25** Hudební magazín Mezi pražci **18:00** Noeland (52. díl) **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (3. díl): O dobrosrdečnosti [P] **18:40** Sedmihlásky (54. díl) **18:45** Hermie – obyčejná housenka **19:20** Noekreace aneb Vandrování (130. díl) **19:30** Káva **19:40** Zpravodajské Noeviny: 13. 3. 2012 [P] **20:00** Bol som mimo: Peter Vician [L] **21:05** Putování po evropských kláštích: Leo Disch, benediktin z kláštera ve Vaals, Belgie [P] **21:35** Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Dotkni se ran [P] **22:05** Terra Santa News: 7. 3. 2012 **22:25** Kde dřevo voní láskou **22:40** Zpravodajské Noeviny: 13. 3. 2012 **23:15** P.S. Antonín Forbelský, arciděkan pardubický – mše sv. s farností Pardubice **23:40** Přijeme si... **23:55** Čtème z křesťanských periodik **0:05** Exit 316 MISE: Drsné chvílky bez záruky **0:25** Hornolidečko – Pozděchov **0:35** Atlas Charity: Charita Vyškov-Dědice **0:50** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 14. 3. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 3. 2012 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (130. díl) **6:30** Sme ich rodina **6:40** Noční univerzita: Duch Svatý, život církve – P. Elias Vella **7:50** Procházka památkovou rezervací Příbor: Zastavení u kostela Narození Panny Marie **8:10** Noeland (52. díl) **8:40** Ars Vaticana (22. díl) **8:50** U NÁS aneb o cimbálu o lidové kultuře (55. díl) **10:05** Labyrintem víry s Tomášem Halikem:

Dotkni se ran **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Naše Prémontře **13:10** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (28. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:30** Čtème z křesťanských periodik **13:40** P.S. Antonín Forbelský, arciděkan pardubický – mše sv. s farností Pardubice **14:05** Na koberečku (122. díl) **14:15** Hlubinami vesmíru s dr. Michaelem Prouzou, 1. díl **14:55** Divadélko Bubáček (22. díl): Strašidlo z proskovického mlýna **15:10** Salesiánský magazín **15:25** S Bohem podél Rio Maraňón **15:45** Zpravodajské Noeviny: 13. 3. 2012 **16:05** NOEparáda (155. díl) **17:05** Exit 316 MISE: Jak podvodníci přicházejí o iluze [P] **17:25** Učedníci a misionáři [P] **18:00** Octava dies (662. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** O hloupém Pepánkovi [P] **18:40** Sedmihlásky (54. díl) **18:45** Putování po evropských kláštích: Leo Disch, benediktin z kláštera ve Vaals, Belgie **19:15** Terra Santa News: 14. 3. 2012 [P] **19:40** Přijeme si... [P] **20:00** Večer chval [L] **21:10** Noekreace aneb Vandrování (130. díl) **21:20** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Duchovní život seniorů co nejraktičtější (1. část) **21:20** Krásy Čech a Moravy (2. díl): Křivoklát **22:40** Generální audience papeže Benedikta XVI. **23:10** Léta letí k andělům (24. díl): Jan Špilár **23:25** Krajané z Gerníku **0:05** Momentka z ostrova krásy: Korsika **0:15** Písnový koncert (1. část) **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 15. 3. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 3. 2012 **6:20** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (28. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:40** Čtème z křesťanských periodik **6:45** Léta letí k andělům (24. díl): Jan Špilár **7:00** Hudební okénko (3. díl) **7:10** 7:35 Kde dřevo voní láskou **7:50** Cesta k domovu **8:10** Bol som mimo: Bronislav Škripek **9:15** Mikroregion Hornolidečko **9:40** Káva **9:55** Kulatý stůl: Svatá Anežka a její odkaz **11:25** Přijeme si... **11:40** Sedmihlásky (54. díl) **11:45** O hloupém Pepánkovi **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Písnový koncert (1. část) **12:55** Putování modrou planetou: Čína **13:40** Terra Santa News: 14. 3. 2012 **14:00** Naše Prémontře **15:05** Společně na cestě **15:25** Hornolidečko – Pozděchov **15:40** Ponašimu **16:00** Zpravodajské Noeviny: 13. 3. 2012 **16:15** Dana & Přátelé (7. díl) [P] **16:45** Podobenství (6. díl): Místa na hostině [P] **17:15** Ars Vaticana (23. díl) [P] **17:25** Noekreace aneb Vandrování (130. díl) **17:35** Divadélko Bubáček (22. díl): Strašidlo z proskovického mlýna **17:55** Hermie – obyčejná housenka **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (5. díl): O chlubitvém Kubovi [P] **18:45** Sedmihlásky (54. díl) **18:50** Cesta k andělům (61. díl): Marie Rottrová **19:40** Zpravodajské Noeviny: 15. 3. 2012 [P] **20:00** Cvrlikání (7. díl): Slávek Janoušek [L] **21:15** Kus dřeva ze stromu: Smrk [P] **21:30** Přijeme si... **21:45** Post Scriptum s kardinálem Miloslavem Vlkem [P] **22:20** Být s naším lidem **22:35** Octava dies (662. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:05** NOEparáda (155. díl) **0:10** Zpravodajské Noeviny: 15. 3. 2012 **0:25** Exit 316 MISE: Jak podvodníci přicházejí o iluze **0:45** Atlas Charity: Hodslavice (Středisko mládeže) **0:50** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 16. 3. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 15. 3. 2012 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (130. díl) **6:30** NOEparáda (155. díl) **7:30** Salesiánský magazín **7:45** Krásy Čech a Moravy (2. díl): Křivoklát **8:15** Učedníci a misionáři **8:45** Na koberečku (122. díl) **8:55** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Duchovní život seniorů co nejraktičtější (1. část) **9:40** Ekoauto (27. díl) **10:00** Naše Prémontře **11:00** Hudební magazín Mezi pražci **11:35** Sedmihlásky (54. díl) **11:40** Klaunský pohádkový kufřík (5. díl): O chlubitvém Kubovi **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přijeme si... **12:20** Netradičně do Svaté země: březen 2011 **13:10** Léta letí k andělům (24. díl): Jan Špilár **13:25** Ars Vaticana (23. díl) **13:40** Slavnostní koncert při příležitosti založení nadace CAMPANUS **14:35** Sme ich rodina **14:45** Rok na Svatém Hostýně **15:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (28. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:00** Zpravodajské Noeviny: 15. 3. 2012 **16:15** Cesta k domovu **16:35** Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Dotkni se ran **17:00** O mysu Dobré na-

děje **17:15** Krajané z Gerníku **17:55** Sedmihlásky (54. díl) **18:00** Noeland (52. díl) **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (6. díl): O chytré Jitce [P] **18:45** Procházka památkovou rezervací Příbor: Zastavení u kostela Narození Panny Marie **19:05** Exit 316 MISE: Jak podvodníci přicházejí o iluze **19:30** Kus dřeva ze stromu: Smrk **19:45** Hornolidečko – Seninka [P] **20:00** Kulatý stůl: časopis INI [L] **21:45** Na koberečku (122. díl) **22:00** Nedělní čtení: 4. neděle postní [P] **22:30** Přijeme si... **22:45** Cesta k andělům (61. díl): Marie Rottrová **23:40** Terra Santa News: 14. 3. 2012 **0:05** Podobenství (7. díl): Nebeská hostina **0:35** Dana & Přátelé (7. díl) **1:05** Putování modrou planetou: Čína **1:45** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 17. 3. 2012: 6:05 Post Scriptum s kardinálem Miloslavem Vlkem **6:35** Cesta k domovu **6:55** Dana & Přátelé (7. díl) **7:25** Podobenství (7. díl): Nebeská hostina **7:55** Přijeme si... **8:15** Divadélko Bubáček (22. díl): Strašidlo z proskovického mlýna **8:30** Noeland (52. díl) **9:00** Sedmihlásky (54. díl) **9:05** Hermie – obyčejná housenka **9:45** GOODwillBOY VII. (9. díl) **10:15** NOEparáda (155. díl) **11:20** Exit 316 MISE: Jak podvodníci přicházejí o iluze **11:40** Léta letí k andělům (24. díl): Jan Špilár **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 15. 3. 2012 **12:25** Nedělní čtení: 4. neděle postní **12:55** Přijeme si... **13:10** Terra Santa News: 14. 3. 2012 **13:35** Atlas Charity: Hodslavice (Středisko mládeže) **13:40** Bol som mimo: Peter Vician **14:45** Noekreace aneb Vandrování (130. díl) **14:55** Kde dřevo voní láskou **15:10** S Bohem podél Rio Maraňón **15:30** Hudební okénko (3. díl) **16:10** Hlubinami vesmíru s dr. Michaelem Prouzou 1. díl **16:50** Káva **17:00** Ekoauto (27. díl) **17:15** Mikroregion Hornolidečko **17:40** Být s naším lidem **18:00** Krásy Čech a Moravy (3. díl): Konopiště [P] **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (6. díl): O chytré Jitce **18:45** Sedmihlásky (54. díl) **18:50** Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Dotkni se ran **19:15** Sopotol **19:25** Nedělní čtení: 4. neděle postní **20:00** Jan Pavel Veliký, papež, který změnil historii [P] **21:05** Odkaz předků (1. díl): Lenešice [P] **21:15** Putování modrou planetou: Egypt [P] **22:00** Pro vita mundi (134. díl): Josef Vlček (1. díl) **22:35** Stavitelé měst **22:45** Kurzy Alfa **23:00** Noční univerzita: Duch Svatý, život církve – P. Elias Vella **0:10** Slavnostní koncert při příležitosti založení nadace CAMPANUS **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 18. 3. 2012: 6:15 Nedělní čtení: 4. neděle postní **6:45** Pěšák Boží **7:30** Cvrlikání (7. díl): Slávek Janoušek **8:40** Učedníci a misionáři **9:10** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (28. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **9:30** Mikroregion Hornolidečko **10:00** Ars Vaticana (23. díl) **10:10** Sme ich rodina **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Ostrava-Svinov. [L] **11:40** Na koberečku (122. díl) **11:50** Čtème z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:20** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:10** Hudební okénko (4. díl) [P] **13:50** Jan Pavel Veliký, papež, který změnil historii **14:55** Atlas Charity: Hodslavice (Středisko mládeže) **15:00** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Duchovní život seniorů co nejraktičtější (1. část) **15:45** Stavitelé měst **16:00** Po hladině: Sluch **16:20** Hermie a Ihařka Flo [P] **16:45** Noekreace aneb Vandrování (131. díl) [P] **16:55** Sedmihlásky (55. díl) [P] **17:00** Noeland (53. díl) [P] **17:30** Exit 316 MISE: Jak podvodníci přicházejí o iluze **17:50** Až na konec světa **19:00** Léta letí k andělům (24. díl): Jan Špilár **19:15** Divadélko Bubáček (22. díl): Strašidlo z proskovického mlýna [P] **19:30** Čtème z křesťanských periodik **19:40** Přijeme si... [P] **20:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (29. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **20:25** Octava dies (663. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **21:00** Písnový koncert (2. část) **21:35** Živá historie – Hrad Strečno **21:45** Ars Vaticana (23. díl) **22:00** Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Dotkni se ran **22:25** Rezbáři bez hranic **23:10** Nedělní čtení: 4. neděle postní **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru

Drahé děti! V této době vás zvláštním způsobem zvou: modlete se srdcem. Děti moje, vy mnoho povídáte, ale málo se modlíte. Čtěte, meditujte Písmo svaté a slovo v něm psané, ať se vám stane životem. Já vás povzbuzuji a miluji, abyste v Bohu našli pokoj a radost života. Děkuji, že jste přijali mou vyzvu!



Medžugorje 25. února 2012

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás zvou na **postní duchovní obnovu** na téma **ŽÍT Z BIŘMOVÁNÍ – BLAZE MILOSRDNÝM, NEBOŤ ONI DOJDOU MILOSRDENSTVÍ**, která se uskuteční **ve dnech 31. 3.–1. 4. 2012**. Více na www.premonstratky.cz/centrum. Program začíná v sobotu v 9 hod. mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochová). Zakončení v neděli ve 13 hod. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 26. 3. 2012** na e-mail: info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

SVATÁ HORA – BŘEZEN 2012

Duchovní program: 19. 3. sv. Josefa, slavnost – mše svatě v 7, 9, 11 a 17 hod. • **24. 3.** postní duchovní obnova od 9 hod. – katecheze, adorace a možnost sv. zpovědi, mše svatá v 11 hod. (mše svatá v 9 hod. tento den není), vede P. K. Satoria, OCSO • **26. 3.** Zvěstování Páně, slavnost – mše svatě v 7, 9, 11 a 17 hod.

Exerciće: 22. 3. (17.30 hod.) – 25. 3. (13 hod.) exerciće pro zdravotníky a pro ty, kteří pečují o druhé – vede Mons. Aleš Opatrný.

EXERCICE V ŽELIVĚ 25. – 30. 3. 2012

P. PAT COLLINS CM – VÍRA

P. Pat Collins CM je vincentinský kněz z Irska, uznávaný a vynikající kazatel na mezinárodních konferencích, hudebník a univerzitní profesor. Po mnoho let je zapojený v ekumenickém hnutí, charismatické obnově a v Nové evangelizaci v Irsku. Je spoluzakladatelem společenství Nové jaro v Dublinu, kde v současné době též žije a přednáší.



Témata přednášek: Zachraňující víra • Důvěra v Boží prozřetelnost • Očekávaná víra – charisma víry • Boží činnost skrze lidskou slabost a jednání • Projev Boží moci skrze uzdravení a osvobození • Růst ve víře. **Přihlášky** ke stažení na www.zeliv.eu – HOSTEL KLÁŠTER ŽELIV • kontakt: recepce@zeliv.eu, tel.: 731 598 985 nebo 565 381 259.

A Duch ho vyvedl na poušť... – POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA na KLOKOTECH s P. Stanislavem Brožkou, sobota 24. 3. 2012.

Program: 14.30–16.00 hod. přednáška a diskuse v Emauzích • 16.00–17.00 hod. možnost sv. zpovědi v kostele • 17.00 hod. mše svatá. Srdečně zvou ŘKF Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkrvněné.

V souvislosti s Dnem modliteb za nenarozené děti **Centrum naděje a pomoci (CENAP), Vodní 13, Brno pořádá 23. 3. 2012 od 9 do 14 hodin DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ.** Přijďte se podívat, jak se nám daří podpora rodinného života a ochrana lidského života od okamžiku početí. Od 9.30 hodin je možné se zúčastnit placeného workshopu **Ne/plodné období po porodu.** Více též na www.cenap.cz.

Liturgická čtení

Neděle 11. 3. – 3. neděle postní

1. čt.: Ex 20,1–17
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)
2. čt.: 1 Kor 1,22–25
Ev.: Jan 2,13–25
Slovo na den: To řekl o chrámu svého těla.

nebo čtení z cyklu A:

1. čt.: Ex 17,3–7
Ž 95(94),1–2.6–7b.7c–9
Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!*)
2. čt.: Řim 5,1–2.5–8
Ev.: Jan 4,5–42
Slovo na den: Bůh je duch.

Pondělí 12. 3. – ferie

1. čt.: 2 Král 5,1–15a
Ž 42(41),2.3; 43(42),3.4
Odp.: srov. 42(41),3 (*Má duše žízni po živém Bohu, kdy už ho spatřím tváří v tvář?*)
Ev.: Lk 4,24–30
Slovo na den: Jen ke vdově do Sarepty.

Úterý 13. 3. – ferie

1. čt.: Dan 3,25.34–43
Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9
Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)
Ev.: Mt 18,21–35
Slovo na den: Měj se mnou strpení!

Středa 14. 3. – ferie

1. čt.: Dt 4,1.5–9
Ž 147,12–13.15–16.19–20
Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)
Ev.: Mt 5,17–19
Slovo na den: Jimi se řídit a jim učit.

Čtvrtek 15. 3. – ferie

1. čt.: Jer 7,23–28
Ž 95(94),1–2.6–7b.8–9
Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezatvrzujte svá srdce.“*)
Ev.: Lk 11,14–23
Slovo na den: Vezme mu jeho zbraně.

Pátek 16. 3. – ferie

1. čt.: Oz 14,2–10
Ž 81(80),6c–8a.8bc–9.10–11ab.14+17
Odp.: srov. 11.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)
Ev.: Mk 12,28b–34
Slovo na den: Bůh je jediný Pán.

Sobota 17. 3. – připomínka

sv. Patrika
1. čt.: Oz 6,1–6
Ž 51(50),3–4.18–19.20–21ab
Odp.: Oz 6,6 (*Chci lásku, a ne obět.*)
Ev.: Lk 18,9–14
Slovo na den: Na sobě si zakládali.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. BŘEZNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 3.		PO 12. 3.		ÚT 13. 3.		ST 14. 3.		ČT 15. 3.		PÁ 16. 3.		SO 17. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	338	376	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	338	377	342	381	345	385	348	389	352	393	355	397	359	400
Antifona k Zach. kantiku	338	377	342	382	345	385	349	389	352	393	356	397	359	401
Prosby	338	377	342	382	346	385	349	389	352	393	356	397	359	401
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	339	378	343	383	346	386	350	390	353	394	356	398	360	402
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402
Nešpory:														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	297
Antifony	336	375	340	379	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	336	375	341	380	344	384	347	387	351	391	354	395	357	399
Ant. ke kant. P. M.	337	375	341	380	344	384	347	388	351	392	354	396	358	399
Prosby	337	376	341	380	344	384	348	388	351	392	355	396	358	400
Záv. modlitba	339	378	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA MCM s. r. o.

O MRAVNÍ ČISTOTĚ

Komise pro víru Kanadské biskupské konference • Přeložila Mgr. Michaela Kaňovská, Ph.D.

Pastýřský list mladým lidem o životě v mravní čistotě je nejen poučením, ale především povzbuzením v každodenním úsilí o tuto ctnost. List mj. ve zkratce připomíná několik svatých žen a mužů, kteří byli nápadnými příklady mravní čistoty, bliženské lásky a radosti, opravdovými chrámy, v jejichž těle přebýval Duch Svátý: sv. Augustin, bl. Kateřina Tekakwitha, bl. Pier Giorgio Frassati a sv. Gianna Beretta Molla.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 32 stran, 39 Kč



v terénu zazněly, vynést na povrch jednu z takových zkušeností: jak znovu uchopit to, co je tak zásadní – plněji uvěřit!

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., 112x180 mm, 240 stran, 170 Kč

LEGENDA AUREA

Jakub de Voragine • Z latiny přeložili dr. Václav Bahník, dr. Anežka Vidmanová, CSc., a dr. Irene Zachová

Dominikánský mnich žijící ve 13. století vypráví o životě a zázračných skutcích svatých. Kniha kromě toho přináší i několik ukázek z legend o českých světcích (sv. Vojtěch, sv. Zikmund, sv. Prokop, sv. Ludmila, sv. Václav), které byly k základnímu souboru přidány.

Vyšehrad, spol. s r. o. • Vydání třetí
Váz., přebal, 172x247 mm, 448 stran, 468 Kč



Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

UDÁLOSTI ZE ŽIVOTA VÍRY • ODPOVĚDI K OTÁZKÁM

Michal Altrichter

Máme alergii na fráze, mluvíme-li o víře? Jak měly často třeba vyslovujeme slovo radost! Mám, či nemám se modlit breviář? Text se pokouší formou otázek a polemikou s odpověďmi, které někdy již



ROUŠKA VERONIČINA

Jan Zahradníček

Básnická sbírka nejvýznamnějšího básníka katolického proudu české literatury. Ve verších této sbírky nabývají básně velkého nadosobního rozměru, přesahují literaturu a nesou pečeť víry v bezvýhradném osobním nasazení a nezvratném svědectví celé básnickovy osobnosti.

Vyšehrad, spol. s r. o. • Vydání druhé, ve Vyšehradu první
Váz., 110x150 mm, 92 stran, 158 Kč



Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.